

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 11/2019

Cena \$ 2.50

NOVEMBER 2019



Nové kostely sv. Anežky České

Ještě v době, kdy Anežka byla pouze blahoslavenou, blahověčil ji papež Pius IX. v roce 1874, bylo k její cti postaveno v naší vlasti několik kostelů. V Českých Velenicích 1935, v Praze Záběhlicích 1935, kaple v Míkovcích u Uherského Hradiště 1941 a nesmíme opomenout vůbec první český kostel jí zasvěcený na Central Park Avenue v Chicagu 1904. Všechny tyto kostely musely mít zvláštní povolení od papeže, protože ke cti blahoslaveného může být zbudován pouze oltář, nikoli kostel. Po Anežčině svatořečení papežem Janem Pavlem II. 12. listopadu 1989 byla ke cti této nové světičky v průběhu uplynulých 30 roků v České republice zbudována celá řada kostelů a kaplí. Zmiňme se alespoň o některých.



Hustopeče u Brna

Kostel svatého Václava a svaté Anežky České v Hustopečích na okrese Břeclav byl postaven podle návrhu architekta a výtvarníka Ludvíka Kolka v letech 1992–1994. Nahradil původní pozdně gotický kostel svatého Václava založený ve 2. polovině 13. století. U něho stála 74 metrů vysoká věž. Roku 1953 se na věži objevily trhliny. Narušená statika věže a otřesy působené automobilovou dopravou, kdy kolem kostela probíhala původní státní silnice Brno–Bratislava způsobily, že se v noci na 26. února 1961 věž zřítíla. Přitom byla zničena také velká část lodě. Tehdejší komunistické úřady posléze rozhodly o demolici celého kostela, včetně nedotčeného presbytáře s architektonicky cennou síťovou klenbou. Přes protesty kulturní veřejnosti byla demolice nakonec provedena v září 1962. První úvahy o stavbě nového kostela se objevily již v letech 1970–1971, avšak uskutečnění těchto plánů bylo možné teprve po změně režimu v roce 1989. Základní kámen nového kostela byl posvěcen 22. dubna 1990 na Velehradě papežem Janem Pavlem II. Kostel byl dokončen během 2 a půl roku. Slavnostní vysvěcení vykonal 25. září 1994 brněnský biskup Mons. Vojtěch Cikrle. Kostel je 47 metrů dlouhý a má 52 metrů vysokou věž. V roce 1995 byly pořízeny 4 nové zvony, roku 1997 nové varhany. Celkové ná-

klady na výstavbu dosáhly 27,5 milionů Kč. Velkou zásluhu na realizaci stavby měl hustopečský děkan P. Václav Fišer.



Šošůvka v Moravském krasu

V obci Šošůvka stávala pouze zvonice, která byla roku 1942 zbourána. Od 70. let 20. století bylo plánováno postavit vedle hřbitova obřadní síň, proto roku 2000 vzniklo občanské sdružení „Šošůvská kaple“. Díky němu byla v letech 2001–2002 na návrší nad obcí vystavěna kaple sv. Václava a sv. Anežky České. Stavbu navrhla architektka Monika Šimá. Originálním řešením je i obětní stůl a hlavní kříž, které jsou zhotoveny ze skla. Autorem tohoto unikátního díla je výtvarník Valér Kováč. Autorem obrazů patronů kaple je malíř Jaroslav Šerých.



Šternberk u Olomouce

Kaple v objektu kláštera svaté Anežky České na Opavské ulici ve Šternberku byla posvěcena dne 24.11.1996 olomouckým arcibiskupem Mons. Janem Graubnerem. Moderně navržená kaple, dbající na důsledné oddělení a zároveň určité sklonění prostoru pro řeholnice a lid, je postavena podle projektu ing. arch. Tomáše Černouška a ing. Františka Zajíčka. Celý prostor kaple dále oživují vitráže olomouckého akademického malíře Jana Jemelky.

Řád klarisek uvedla do českých zemí svatá Anežka a první klášter byl Na Františku v Praze, další v Opavě, Chebu, Olomouci a jinde. Císař Josef II. je však v roce 1782 zrušil. Až v roce 1914 přišly opět sestry svaté Kláry do Litoměřic, odkud byly nuceny v roce 1950 odejít do internace a pak žily v charitním do-

mově v Oseku u Duchcova. Společenství mladých sester vznikalo tajně od roku 1981 pod vedením bratrů kapucínů. Od roku 1990 sestry klarisky bydlely ve Šternberku na faře, kde se na jaře 1994 se začal stavět nový klášter. Dnes zde žije 15 sester.

Drnovice u Valašských Klobouk

Kostel sv. Anežky České v Drnovicích u Valašských Klobouk v okrese Zlín je filiální kostel farnosti v Újezdě. Byl postavený podle návrhu architekta Jana Preisse z Kolína nad Rýnem na návrší nad obcí. Bělostná stavba ze železobetonového skeletu a vyzdívkou vznikla za aktivní a finanční pomoci místních věřících a jejich duchovního otce Dr. Jaroslava Studeného. Za dobudování interiéru pak patří vděk farníků děkanovi Můčkovci. Kostel byl slavnostně vysvěcen olomouckým arcibiskupem Janem Graubnerem 21. července 1991. V kostele stojí varhany vyrobené roku 2008 varhanářem Petrem Kovářem. Jihozápadní prostranství za chrámem je doplněno malým hřbitovem.



Březůvky u Provodova

Obec Březůvky leží asi 5 kilometrů od Provodova mezi Zlínem a Luhačovicemi. Nikdy neměla vlastní kostel a věřící chodili do provodovského kostela Panny Marie Sněžné. Základní kámen kaple sv. Anežky České v Březůvkách posvětil v roce 1990 papež Jan Pavel II. Stavba však byla zahájena až v roce 1998 podle návrhu Ing. Víta Kolmačky a dokončena podle plánů arch. Jaroslava Meluzína. Stála přes čtyři milióny korun. Zvon vyrobil v roce 2000 pan Tkadlec z Halenkova. Centrální obraz sv. Anežky České vytvořila akad. malířka Marie Molová z Prahy. Kapli vysvětil 31. srpna 2002 biskup Mons. Josef Hrdlička. Pojme asi dvě stě věřících.

Foto na titulní straně

Kostel sv. Anežky České v Drnovicích u Valašských Klobouk

Nové písně ke cti sv. Anežky České

Spanilá sestro katedrál

Spanilá sestro katedrál,
lilie z rodu Václavova,
ruku tvou žádal mnohý král,
nevěsto krásná císařova.
Ty prsten od nich nevzalas,
jinam tě vábil srdce hlas
za Kristem Pánem, tvým
ženichem nebeským.

Květ nejkrásnější mladosti,
na čele září diadém,
s veselou myslí, s lehkostí
položila jsi k nohám jemu.
Ze světa, v kterém spatřilas
očima mládí tolik krás
k Bohu, jenž skrytý jest,
vedla tě cesta cest.

Jak Abrahám vždy k oběti
to nejdražší mít připraveno.
Pro Boha všechno strpěti,
pro druhé srdce otevřeno,
jak fortna tvého kláštera
pro utrpení veškerá,
pro žal všech béd a ran
byla vždy dokořán.

Také my v strachu, v bídě své
spěcháme k tobě z dálky věk
Nevěra proti Bohu šťve
a krutě mstí se na člověku.
Pomoz nám časů těžkostí
nést s Františkovou radostí,
ať pokoj Páně s ní
nám srdce naplní.

Vyvolila sis chudobu,
duchovní dcero Prošťáčkova,
tu pravou boží podobu,
již Spasitel nám ukazoval
zbavený všeho ve chvíli,
kdy nahého jej přibíli
na kříž, kde takto zdrán
visel všech věcí Pán.



Nic nechceš mít. Však ani stín
ničeho nechceš také nabýt.
S ramenou spad ti hermelín
a oblékáš si hnědý hábit,
královská dcero bez věna
se svatou Klárou spřízněná
chudobou nebeskou,
řeholí přísnou svou.

Svatého Rufa smutné dny
zas vracejí se v kalendář.
Čas braniborský plný tmy
doléhá na nás se žalář.
Svěťice z krve královské,
bez krále jsou zas Čechy tvé,
království božího
vypros nám sladké jho.

Ať potomstvo tvé nehodné
v soužení svém se rozpomene,
že národy jsou svobodné
jen v dilo boží zapřažené.
Jako ty každým dechem svým
sloužilas Bohu především
a pána žádného
neznala nad něho.

Jak svíce v šeru

Jak svíce v šeru
chodeb klášterních
zaplálo jasně světlo
z rukou tvých.

Slíbeným věnem
nechtěla jsi být,
Kristovým jménem
sis přála žít.

Tvůj národ, Anežko, ať víru má
a Bohu za tu milost díky vzdá!

Jak růže v tichu
zahrad klášterních
rozkvétá v nás teď odkaz
skutků tvých.

Přichozí vítáš
srdcem laskavým,
trpícím lék dáš,
směr váhavým.

Tvůj národ, Anežko, ať cestu zná
a Bohu za naději díky vzdá!

Jak píseň v chladných
klenbách klášterních
zaznívá vděčná chvála
dětí tvých.

Smířením hojíš
duše potřebných,
přímlovou svojí,
i v časech zlých.

Tvůj národ, Anežko, ať lásku zná
a Bohu v každé době díky vzdá!

Musica sacra 4/2019
Text: Jan Zahradníček (1953 – 1955)
Nápěv: Zdeněk Pololáník (2009)

Text: Jan Matoušek
Martin Budek
Nápěv: Jan Zástěra

LITURGICKÁ ČTENÍ

33.neděle v mezidobí - 17.listopadu 2019

1.ČTENÍ - Mal 3, 19-20a

Čtení z knihy proroka Malachiáše.

Hle, přijde den, který plane jako pec, slámost se stanou všichni zpupní, všichni, kdo se dopouštějí bezbožnosti; den, který přijde, je spálí - praví Hospodin zástupů - že po nich nezůstane kořen ani větve. Ale vám, kdo ctíte mé jméno, vzejde slunce spravedlnosti, které má záchranu na svých křídlech.

2.ČTENÍ - 2 Sol 3, 7-12

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Bratři! Vite, jak nás máte napodobovat. Když jsme byli u vás, nezaháleli jsme, ani jsme chleba nejedli od nikoho zadarmo. Naopak: ve dne v noci jsme se lopotili, abychom nikomu z vás nebyli na obtíž. Ne že bychom na to neměli právo, ale dáváme vám samy sebe za vzor, který byste mohli napodobovat. Ano, už tehdy, když jsme byli u vás, přikázali jsme vám: „Kdo nechce pracovat, ať nejí.“ A teď slyšíme, že někteří z vás žijí zahálčivě a vůbec nepracují, ale jsou velmi zaměstnaní věcmi, do kterých jim nic není. Takovým lidem důrazně prikazujeme mocí, kterou máme od Pána Ježíše Krista, aby v klidu pracovali a jedli chléb, na který si sami vydělají.

EVANGELIUM - Lk 21, 5-19

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když někteří mluvili o chrámu, jakými krásnými kameny a pamětními dary je ozdoben, řekl Ježíš: „Přijdou dny, kdy z toho, co vidíte, nezůstane kámen na kameni, všechno bude rozbořeno.“ Zeptali se ho: „Mistře, kdypak se to stane? A jaké bude znamení, že to už nastává?“ Odpověděl: „Dejte si pozor, abyste se nenechali svést! Mnozí lidé totiž přijdou pod mým jménem a budou říkat: 'Já jsem to!' a 'Ten čas je tady!' Nechod'te za nimi! Až pak uslyšíte o válkách a vzpourách, neděste se, neboť to se musí stát napřed, ale nebude hned konec.“ Potom jim řekl: „Povstane národ proti národu a království proti království, budou velká zemětřesení, na různých místech hlad a mor, hrozné úkazy a velká znamení na nebi. Ale před tím vším vztáhnou na vás ruce, budou vás pronásledovat, vydávat synagógám na soud a do vězení, budou vás předvádět před krále a vladaře pro mé jméno. To vám dá příležitost k svědectví. Vezměte si tedy k srdci toto: Nepřipravujte se předem, jak se hájit. Vždyť já vám dám výmluvnost i moudrost, které nedovedou odolat ani odporovat žádní vaši protivníci. Budete zrazováni i od vlastních rodičů a sourozenců, příbuzných a přátel, a některé z vás usmrtí. Budete pro mé jméno ode všech nenáviděni. Ale ani vlas z hlavy se vám neztratí. Vytrvalostí zachráníte svou duši.“

Slavnost Ježíše Krista Krále 24.listopadu 2019

1.ČTENÍ - 2 Sam 5, 1-3

Čtení z druhé knihy Samuelovy. 2 Sam 5, 1-3

Všechny izraelské kmeny přišly k Davidovi do Hebronu a řekly: „Hle, jsme tvá kost a tvoje maso. Již dávno, když byl Saul králem nad námi, řídil jsi všechny záležitosti Izraele a Hospodin ti řekl: Ty budeš pást můj izraelský lid, ty budeš vládcem nad Izraelem.“ Při-

šli tedy všichni přední mužové izraelští ke králi do Hebronu a král David s nimi v Hebronu uzavřel smlouvu před Hospodinem, oni pak pomazali Davida za krále nad Izraelem.

2.ČTENÍ - Kol 1, 12-20

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

Bratři! Děkujeme Bohu Otci, že vám dal účast na životě věřících ve světle. On nás totiž vytrhl z moci temnoty a převedl do království svého milovaného Syna. V něm máme vykoupení a odpuštění hříchů. On je věrný obraz neviditelného Boha, prvorozený z celého tvorstva. V něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, svět viditelný i neviditelný: ať už jsou to andělé při trůnu, ať jsou to panstva, ať jsou to knížata, ať jsou to mocnosti - všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. Kristus je dříve než všechno ostatní a všechno trvá v něm. A on je hlava těla, to je církve: on je počátek, prvorozený mezi vzkříšenými z mrtvých. Tak má ve všem prvenství. Bůh totiž rozhodl, aby v něm sídlila plnost dokonalosti, a že skrze něho usmíří se sebou všechno tvorstvo jak na nebi, tak na zemi tím, že jeho krví, prolitou na kříži, zjedná pokoj.

EVANGELIUM - Lk 23, 35-43

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když Ježíše ukřižovali, členové velerady se mu vysmívali: „Jiným pomohl, ať pomůže sám sobě, je-li Mesiáš, Boží Vyvolený.“ Posmívali se mu i vojáci, přistupovali, podávali mu ocet a říkali: „Když jsi židovský král, zachraň sám sebe!“ Nad ním byl totiž nápis: To je židovský král. Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal: „Copak ty nejsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!“ Druhý ho však okřikl: „Ani ty se nebojíš Boha? Vždyť jsi odsouzen k stejnému trestu! My ovšem spravedlivě: dostáváme přece jen, jak si zasloužíme za to, co jsme spáchali, ale on neudělal nic zlého.“ A dodal: „Ježíši, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království.“ Odpověděl mu: „Amen, pravím ti: Dnes budeš se mnou v ráji.“

1.neděle adventní - 1.prosince 2019

1.ČTENÍ - Iz 2, 1-5

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Obsah vidění Izaiáše, syna Amosova, o Judovi a Jeruzalému. Stane se v posledních dnech: Pevně bude stát hora s Hospodinovým domem na vrcholu hor, vyvýšena nad pahorky. Budou k ní proudit všechny národy, budou k ní putovat četné kmeny a řeknou: „Vzhůru, vystupme na Hospodinovu horu, do domu Jakubova Boha! Ať nás naučí svým cestám, choďme po jeho stezkách!“ Ze Siónu vyjde nauka, z Jeruzaléma Hospodinovo slovo. Soudit bude národy, rozsuzovat četné kmeny, že zkují své meče v radlice a svá kopí ve vinařské nože. Nezdvihne již meč národ proti národu, válce se již nebudou učit. Jakubův dome, vzhůru, choďme v Hospodinově světle!

2.ČTENÍ - Řím 13, 11-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Vite, jaký je nyní čas: že vám už nastala hodina, kdy je třeba se probít ze spánku. Neboť nyní je nám spása blíže než tehdy, když jsme uvěřili. Noc pokročila, den se přiblížil. Odložme tedy skutky temnoty a oblečme se do výzbroje světla. Veďme počestný život jako ve dne; ne v hodováních a pitkách, ne v necudnostech a prostopášnostech, ne ve sváru a závisti. Ale oblečte se v Pána Ježíše Krista a nepečujte o tělo tak, že by to vyvolávalo žádosti.

EVANGELIUM - Mt 24, 37-44

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Když přijde Syn člověka, bude to právě tak jako v době Noemově: Jako totiž v době před potopou lidé jedli a pili, ženili se a vdávali až do dne, kdy Noe vstoupil do archy, a nic netušili, až přišla potopa a všechny zachvátila, právě tak to bude, když přijde Syn člověka. Tehdy budou dva na poli: jeden z nich bude vzat, druhý ponechán; dvě ženy budou mlít na obilném mlýnku: jedna bude vzata, druhá ponechána. Bďte tedy, protože nevíte, který den váš Pán přijde. Uvažte tohle: Kdyby hospodář věděl, v kterou noční dobu přijde zloděj, jistě by byl vzhůru a nedovolil by mu prokopat se do domu. Proto i vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.“

2.neděle adventní - 8.prosine 2019**1.ČTENÍ - Iz 11, 1-10**

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Vyrazí ratolest z pahýlu Jesse, výhonek vypučí z jeho kořenů, spočine na něm duch Hospodinův: duch moudrosti a rozumu, duch rady a síly, duch poznání a zbožnosti, naplní ho duch bázně před Hospodinem. Nebude soudit podle zdání, nebude rozhodovat podle doslechu, ale podle spravedlnosti bude soudit chudé a podle práva se bude rozhodovat pro ubohé v zemi. Zabije násilníka holí svých úst, usmrtí bezbožného dechem svých rtů. Spravedlnost bude rouchem jeho beder a věrnost bude pásem jeho boků. Vlk bude přebývat s beránkem, pardál si lehne vedle kozlátka, tele a lvice budou žrát pospolu a malé dítě je bude vodit. Kráva pást se bude s medvědicí, jejich mláďata spolu ulehnu, lev jako býk bude řezanku žvýkat. Kojenec si bude hrát nad dírou zmiže a nemluvně sáhne rukou do skryše jedovatého hada. Nikdo nebude škodit ani pustošit na celé mé svaté hoře, protože země se naplní poznáním Hospodina, jako vody pokrývají moře. Tehdy se objeví kořen Jesse jako znamení národům; pohané ho budou hledat a jeho sídlo bude slavné.

2.ČTENÍ - Řím 15, 4-9

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Všechno, co kdysi bylo napsáno, bylo napsáno k našemu poučení, abychom z Písma čerпали vytrvalost a povzbuzení, a tak měli naději. Bůh, zdroj vytrvalosti a povzbuzení, kéž vám dá, abyste žili v souladu podle vůle Krista Ježíše. Tak budete moci svorně a jedněmi ústy oslavovat Boha, Otce našeho Pána Ježíše Krista. Přijímejte proto jeden druhého do svého společenství, jak i Kristus přijal vás - k oslavě Boží. Tím chci totiž říci: Kristus se stal služebníkem židů, aby se prokázalo, že Bůh je věrný, aby tím byla stvrzena zaslíbení daná praotcům; ale také proto, aby pohané oslavovali Boha, že jim prokázal milosrdenství, jak je psáno: 'Proto tě budu velebit mezi pohany, tvému jménu budu zpívat chválu.'

EVANGELIUM - Mt 3, 1-12

Slova svatého evangelia podle Matouše.

V té době vystoupil Jan Křtitel a kázal v judské poušti: „Obraťte se, neboť se přiblížilo nebeské království.“ Jan byl totiž ten, o němž řekl prorok Izaiáš: 'Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky!' Jan měl na sobě oděv z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás, živil se kobyilkami a medem divokých včel. Tehdy vycházel k němu Jeruzalém, celé Judsko a celý kraj kolem Jordánu, dávali se od něho křtít v řece Jordánu a přitom vyznávali své hříchy. Když však viděl, že k jeho křtu přichází mnoho farizeů a saduceů, řekl jim: „Zmijí plemeno, kdo vám ukázal jak uniknout trestu, který už hrozí? Přinášejte tedy

ovoce hodné obrácení. Nemyslete si, že můžete říkat: 'Naším otcem je Abrahám!', neboť vám říkám: Bůh může oživit tyhle kameny a Abrahámovi z nich udělat děti. Sekera už je přiložena stromům ke kořenu; každý strom, který nenese dobré ovoce, bude poražen a hozen do ohně. Já vás křtím vodou, abyste se obrátili. Ale ten, který má přijít po mně, je mocnější než já; jemu nejsem hoden ani opánky přinést. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. V ruce má lopatu a pročistí obilí na svém mlatě. Pšenici uloží na sýpce, plevy však bude pálit ohněm neuhasitelným.“

3.neděle adventní - 15.prosine 2019**1.ČTENÍ - Iz 35, 1-6a. 10**

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Zaraduje se vyprahlá step, zajasá a vykvete poušť. Jak narcis bujně vykvete, zajasá, zaplesá, zavýská. Bude obdařena nádherou Libanonu, krásou Karmelu a Šaronu. Můj národ uvidí slávu Hospodina, vznešenost našeho Boha. Posilněte skleslé ruce, ochablá kolena upevněte! Malomyslným řekněte: „Vzmužte se, nebojte se! Hle, Bůh váš přináší odvetu, odplatu božskou! On sám přijde a spasi vás!“ Tehdy se otevrou oči slepých, odemknou se uši hluchých. Tu poskočí chromý jak jelen a zaplesá jazyk němého. Vráti se ti, které vykoupil Hospodin, s jásotem přijdou na Sión, věčné veselí bude jim věnit hlavy, dojdou radosti a veselí, prchne starost a vzdychání.

2.ČTENÍ - Jak 5, 7-10

Čtení z listu svatého apoštola Jakuba.

Bratři, vydržte všechno trpělivě až do té doby, kdy přijde Pán. Podívejte se na rolníka, jak čeká na drahocennou úrodu! Čeká na ni trpělivě, až přijde podzimní a jarní dešť. Vydržte i vy trpělivě a posilněte své srdce, neboť příchod Páně je blízko. Nestýskejte si, bratři, jeden na druhého, abyste nebyli souzeni. Hle, soudce už stojí přede dveřmi! Vezměte si, bratři, za vzor v utrpení a trpělivosti proroky, kteří mluvili jménem Páně.

EVANGELIUM - Mt 11, 2-11

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Jan Křtitel slyšel ve vězení o Kristových činech. Poslal tedy k němu své učedníky s dotazem: „Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?“ Ježíš jim odpověděl: „Jděte a oznamte Janovi, co slyšíte a vidíte: slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst. A blahoslavený, kdo se nepohorší nade mnou.“ Když odcházeli, začal Ježíš mluvit k zástupům o Janovi: „Co jste vyšli na poušť vidět? Snad rákos, zmítaný větrem? Nebo co jste vyšli vidět? Člověka oblečeného do jemných šatů? Ti, kdo nosí jemné šaty, jsou přece v královských palácích. Proč jste tedy vyšli? Vidět proroka? Ano, říkám vám, víc než proroka. To je ten, o němž je psáno: 'Já posílám svého posla před tvou tváří, aby připravil cestu před tebou'. Amen, pravím vám: Mezi těmi, kdo se narodili ze ženy, nepovstal nikdo větší než Jan Křtitel. Ale i ten nejmenší v nebeském království je větší než on.“

ČESKÉ MŠE SVATÉ

V České katolické misii sv. Cyrila a Metoděje
9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Sobota 6,30 pm s nedělní platností - Neděle 10,30 am

Pondělí, Úterý, Čtvrtek 6,00 pm, Středa 10,00 am

SLOVENSKÉ SV. OMŠE Neděle 9.00 am, Piatok 7.00 pm

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 10. října 2019

Politické události

Prezidenti V4 jednali v Lánech, přidali se k nim i srbský a slovenský

Prezidenti Visegrádské čtyřky se sešli ve středu 2. a ve čtvrtek 3. října na zámku v Lánech, aby projednali spolupráci svých zemí v Evropské unii. Jednání se účastnil polský prezident Andrzej Duda, hlava Maďarska János Áder a slovenská prezidentka Zuzana Čaputová, všechny přivítal jejich český protějšek Miloš Zeman.

V první den summitu jednali prezidenti V4 o ambicích skupiny za nového rozložení sil v EU poté, co z unie odejde Británie, která patřila v řadě oblastí mezi tradiční spojence střední Evropy.

Podle Čaputové je pokračující rozdělování EU na východ a západ nebo na nové a staré členy důsledkem toho, že se státy dostatečně neznají a nedůvěřují si, proto je třeba víc spolu mluvit a spolupracovat. Do Lán podle svých slov přijela s poselstvím, že státy Visegrádu by měly přicházet s pozitivní agendou a tím překonávat rozdělení v Evropě.

Mluví polského prezidenta Krzysztof Szczerski o summitu řekl, že k hlavním starostem skupiny V4 bude patřit spravedlivá klimatická politika. V tomto ohledu je podle něj mimořádně důležité, aby zvýšené využívání netradičních energetických zdrojů nemělo za následek úbytek pracovních příležitostí a aby se věnovala větší pozornost sociálním dopadům.

Druhého dne summitu se kromě zástupců V4 zúčastnil také srbský prezident Aleksandar Vučić a slovenský prezident Borut Pahor. Prezident Miloš Zeman na summitu řekl, že bude české ústavní činitele přesvědčovat, aby podpořili jeho názor, že Česko má zrušit uznání nezávislosti Kosova. To před 11 lety vyhlásilo samostatnost. Srbský prezident Aleksandar Vučić vyjádřil Zemanovi vděčnost za podporu. K Zemanovu tažení proti Kosovu neméně Premiér Andrej Babiš i šéf české diplomacie Tomáš Petříček již dříve uvedli, že není důvod český postoj ke Kosovu měnit.

„Jsem rád, že vám mohu oznámit, že všichni prezidenti jednomyslně podporují včlenění Srbska do Evropské unie a jsou ochotni tomuto včlenění poskytnout maximální pomoc,“ řekl také ve čtvrtek Zeman po ukončení dvoudenního summitu v Lánech.

Perspektivě rozšíření EU o země západního Balkánu se hlavy států věnovaly ve čtvrtečním třetím panelu summitu.

Podporu vstupu Srbska do unie dříve vyjádřil také Babiš. Po nedávném jednání premiérů zemí V4 řekl, že státy visegrádské skupiny podporují co nejrychlejší vstup Srbska a také Černé Hory do EU, ideálně ještě do konce roku 2027.

Prezidentský summit je součástí ročního českého předsednictví visegrádské skupině, které začalo v červenci. Česko si jako jeden z hlavních cílů svého před-

sednictví stanovilo upevňování postavení zemí V4 v EU i v Severoatlantické alianci a posilování soudržnosti obou těchto organizací.

Klaus mladší sebral Babišovi prvenství, z politiků mu lidé věří nejvíc

Mezi představiteli parlamentních stran občané nejvíce důvěřují Václavu Klausovi mladšímu z nově představeného politického hnutí Trikolóra. Důvěru mu vyjádřilo 42 procent lidí, naopak 44 procent se vyjádřilo negativně. Předešlým tak v důvěře premiéra Andreje Babiše z ANO, který doposud dlouhodobě vedl. Klaus mladší je v této anketě poprvé.

Vychází to z průzkumu Centra pro výzkum veřejného mínění Akademie věd ČR. „S jedinou výjimkou u všech zkoumaných představitelů nedůvěra více či méně výrazně, avšak vždy statisticky významně převládla nad podílem vyjadřované důvěry,“ uvedl ústav. Nejmenší, v poměru dvou procentních bodů, byl rozdíl mezi důvěrou a nedůvěrou u Václava Klause mladšího.

Předběhl tak premiéra Andreje Babiše, kterému důvěřuje 38 procent dotázaných. Nedůvěru mu naopak vyjádřilo 56 procent lidí, což znamená čtyřprocentní pokles od posledního průzkumu.

Podíl dotázaných, kteří danému politikovi nedůvěřují, klesl také u předsedy hnutí SPD Tomia Okamury, a to o pět procent. O stejné číslo stoupl také počet dotázaných, kteří mu důvěřují, na 29. Stále je však se šedesáti procenty nedůvěry nejmeně důvěryhodným politikem.

Druhým nejhůře hodnoceným politikem co do procent nedůvěry je předseda KSČM

Vojtěch Filip. Nedůvěřuje mu 57 procent dotázaných, důvěru vyjádřilo pouze 23 procent.

David Rath nastoupil k výkonu svého sedmiletého trestu

Místem nástupu překvapil novináře, kteří na něho automaticky čekali před zařízením v pražské Ruzyni. Ve skutečnosti si ale lokalitu může vybrat, a tak si zvolil vězení v Teplicích.

Bývalý hejtman středočeského kraje a exministr zdravotnictví za ČSSD v pondělí 7. října nastoupil do vězení po dlouhém soudním procesu, který začal již v roce 2012. Soud mu sice vyměřil sedmiletý trest odnětí svobody, Rath si však již rok a půl odseděl ve vazbě. Tento čas se mu od trestu odečte, ve vězení by měl tedy strávit pět a půl roku.

Vzhledem k tomu, že byl odsouzen za zvlášť závažný trestný čin, může o podmíněné propuštění požádat po dvou třetinách trestu. To u Ratha znamená, že by o něj mohl požádat za tři roky a dva měsíce. Vánoce 2022 by tedy mohl oslavit již na svobodě. Musí však stihnout zaplatit desetimilionovou pokutu, kterou mu vyměřil soud.

Rath označuje proces za politický od začátku a podle něj ho ovlivňovali ministři spravedlnosti i prezident Miloš Zeman. MF DNES řekl, že 10 milionů na úhradu pokuty nemá. Nevyloučil, že ve věznici bude pracovat jako lékař. Odsouzený sice nemůže vykonávat ve vězení práci lékaře, ale může působit pod dozorem vězeňského lékaře jako zdravotník.

Pravomocný rozsudek vydal pražský vrchní soud na konci srpna, Ratha poslal do

vězení na 7 let. Uložil mu také peněžitý trest ve výši 10 milionů korun, přičemž rozhodl, že v případě, že by Rath ve stanovené lhůtě tyto peníze nezaplatil, jeho trest se zpřísní ještě o 2,5 roku.

Korupční kauza začala už v roce 2012, kdy Ratha zadržela policie se sedmi miliony korun v hotovosti.

Při domovní prohlídce jich pak objevila dalších deset, za měsíc byl pak Rath vydán k trestnímu stíhání. Spolu s exhejtmanem bylo obviněno také několik dalších lidí, včetně bývalé ředitelky kladenské nemocnice Kateřiny Kottové a jejího manžela Petra. Ti mají podle soudu ve vězení strávit 6 let.

Ekonomika

Hůře placeným stoupou mzdy nejvíce

Od českého pracovního trhu se očekává zpomalení růstu ekonomiky, přesto se meziroční růst mezd drží na 7 – 8 procentech, uvedl průzkum personální společnosti Grafton Recruitment. Mzdy i přes určité ochlazení stále robustně rostou. Agentura v průzkumu mapovala aktuální finanční ohodnocení na stovkách pracovních míst ve třinácti regionech.

Firmy řeší nedostatek pracovní síly hlavně automatizací a nábořem cizinců, kteří v mnoha případech ani nemusejí umět česky.

Podle průzkumu kvůli nedostatku zaměstnanců a konkurenčnímu boji mezi zaměstnavateli přetrvává tlak na zvyšování mezd. Pracovníky dnes poptávají i obory, které dříve nedostatkem lidí netrpěly, jedním z nich je i stavebnictví. Zatímco v roce 2017 si stavbyvedoucí v Jihomoravském kraji přišel na 40 až 50 tisíc, dnes se jeho průměrná

nástupní mzda pohybuje mezi 50 až 70 tisíci korunami.

Na českém pracovním trhu chybí nejvíce IT odborníků, jde i o experty na kyberbezpečnost. Databázový administrátor měl v Královéhradeckém a Pardubickém kraji před dvěma lety plat mezi 30 až 40 tisíci korunami. V roce 2019 jeho plat dosahuje až 85 000 korun. Vývojář může dosáhnout na dvojnásobek mzdy z roku 2017. Tehdy jeho nástupní plat činil 25 až 35 tisíc korun. Dnes je to už 45 až 55 tisíc korun.

Ze statistik českého úřadu práce vyplývá, že je na trhu až 346 tisíc volných pracovních míst. „To ale zdaleka neznamená, že je toto číslo konečné,“ řekl výkonný ředitel Graftonu Martin Malo na tiskové konferenci. „Komunikujeme s různými zaměstnavateli a zaměstnaneckými svazy a máme informace, které sbíráme od konkrétních firem. Číslo, které dnes poptává český trh práce, je někde na úrovni půl milionu lidí.“

Rada firem řeší nedostatek zaměstnanců nábořem cizinců. Země odkud k nám cizinci jdou se ale během posledních deseti let výrazně změnily. V roce 2008 jsme například zaměstnávali Bulhary nebo Rumuny.

V druhé vlně hledali zaměstnavatelé pracovní sílu mimo Evropskou unii, například na Ukrajině. „Analytici říkají, že 13 procent celkové ukrajinské pracovní populace už pracuje někde v zahraničí. Pokud se navíc upraví německá legislativa, Ukrajinci, kteří pracovali na území Evropy s platným pracovním povolením a mají nějaké jazykové dovednosti, budou moci pracovat v Německu. Což logicky znamená, že půjdou spíš tam.“

Potenciálními cizinci, které by Češi mohli zaměstnávat, jsou tak podle Graftonu například Gruzínci, Bělorusové, nebo dokonce Filipínci. Podle Martina Malo si hodně českých zaměstnavatelů „vymaže ze svých procesorů, že jejich zaměstnanec musí umět česky“.

Na dobrého řemeslníka si musíte v Česku počkat

Schnat dobrého zedníka nebo pokrývače je téměř nadlidský výkon. V Česku totiž chybí až 300 tisíc dělníků. Úměrně tomu se prodlužují i čekací doby. Chcete udělat příčku ze sádkartonu? Počkáte si třeba tři měsíce.

Na chybějící řemeslníky upozorňuje Asociace malých a středních podniků a živnostníků. Například v Plzni se obor pokrývač nepodařilo naplnit už třetím rokem, říká ředitel tamního středního odborného učiliště Miloslav Štefek. „Ročně máme dva nebo tři zájemce o obor pokrývač, což je počet, kdy si nemůžeme troufnout skupinu otevřít, protože bychom nebyli schopni to finančně zvládnout. Samozřejmě počítáme s tím, že obor pokrývač bychom zjara opět nabídli absolventům devátých tříd základních škol.“ Minimálně musí být totiž v oboru 6 učňů.

Šikovný dělník si přitom může měsíčně vydělat výrazně víc, než je průměrná mzda, říká viceprezident Hospodářské komory a předseda Cechu obkladačů Roman Pommer. „Dneska si skutečně těch 70 nebo 80 tisíc ten člověk klidně vydělá. Když je mu 23 let, nevydělá si ty peníze hned, musí se v tom oboru stále chtít vzdělávat. I tam digitalizace a robotizace funguje. Ale 60 až 80 tisíc je částka pro člověka, který chce pracovat rukama, bez problémů.“ Podle

Romana Pommera však není o tyto obory zájem. „Na pokrývače nikdo nechce. Když už se ta maminka rozhodne, že dítě pustí na řemeslo, tak radši na truhláře. Pokrývač totiž dělá v zimě venku, a on by ten chlapeček nasydlil.“

Že je problém pokrývače schnat, potvrzuje i Karel Konopník, vyučený tesař, který střechy opravuje už 30 let. „Málokdo vydrží. Za prvé je to fyzicky náročné, za druhé je to práce ve výškách a za každého počasí. Pro nás je ta práce vždycky špatná. Buď je horko, nebo prší nebo je zima.“

Právě nedostatek řemeslníků žene nahoru cenu práce. Ta stoupla za poslední dva roky podle ředitele společnosti Nejřemeslníci.cz Martina Ekrta o třetinu. „Jednoznačně se jedná o kategorie rekonstrukce domů, kde od roku 2016 do roku 2018 došlo k nárůstu celkové ceny zakázky o 64 procent.“

Zájem není ani o vyučení se zedníkem. Firmy tak často musí lákat dělníky z ciziny. Podle českého statistického úřadu jde nejčastěji o pracovníky ze Slovenska, Polska a Ukrajiny.

Na důchody půjde příští rok poprvé přes půl bilionu korun

Průměrný důchod se od ledna zvedne o 900 korun měsíčně. Rozhodla o tom vláda. Každý, kdo pobírá starobní, invalidní nebo pozůstalostní důchod si podle výše penze polepší aspoň o 371 korun. V červnu tohoto roku brali důchodci v průměru skoro 13 a půl tisíce. Původně měly penze příští rok stoupnout podle zákonné valorizace v průměru o 749 korun. Vláda ale prosadila novelu, podle které se průměrná penze zvedne ještě o 151 korun na finálních 900.

V příštím roce tak zřejmě poprvé na důchody půjde víc než půl bilionu korun. Podle vládního návrhu rozpočtu to má být 503 miliard korun.

Starobní, invalidní nebo pozůstalostní penzi bere v současnosti kolem 2,9 3 milionu lidí. Skládá ze dvou částí – solidární pevný díl je pro všechny stejný. Zásluhová procentní výměra záleží na počtu odpracovaných let a výšce výdělků.

Kurzovní lístek

10. 10. 2019 (střed)

EUR, 1	25,890
Kanada, 1	17,647
USA, 1	23,476

Kultura

**Čestné divadelní
ceny Thálie dostali
Ladislav Mrkvička i
Zdeněk Svěrák**

V pražském Národním divadle se 5. října udílely divadelní ceny Thálie. Za celoživotní mistrovství je dostali herci Helena Kružíková a Ladislav Mrkvička, operní pěvkyně Gabriela Beňačková, tanečnice Zdenka Kratochvílová a v oboru muzikálu a operety Věra Vlková. Ocenění za přínos českému divadlu převzal Zdeněk Svěrák.

Za ženský výkon v operě získala cenu Thálie Kateřina Kněžíková za roli Julietty v operě Bohuslava Martinů Julietta aneb Snář, již uvedlo Národní divadlo moravskoslezské v Ostravě. Z ceny za mužský výkon v operě se radoval Ondřej Koplík, jenž zpíval Dona Ramira v operě Gioacchina Rossiniho Popelka v Divadle F. X. Šaldy v Liberci.

Čestná cena v operě patří slavné pěvkyni Gabriele Beňačkové, jež vedle záznamů operních inscenací propůjčila svůj hlas například Magdě Vášáryové v titulní

roli filmu Rusalka nebo Božidara Turzonovové v životopisu Emy Destinové Božská Ema. „Do Národního jsem vstoupila poprvé před devětačtyřiceti lety,“ řekla Beňačková a děkovala publiku za potlesk.

V muzikálu či operetě vyhrála Martina Šnytová díky úloze Reno Sweeney v inscenaci Děj se co děj v Národním divadle moravskoslezském v Ostravě a z mužů v témže žánru zvítězil Vojtěch Dyk, představitel Sherlocka Holmese v inscenaci Legenda jménem Holmes v pražském Hudebním divadle Karlín. Za celoživotní mistrovství v oboru byla vyznamenána Věra Vlková, která působila právě v Karlíně, zpívala i ve filmu Dobří holubi se vrací.

Kategorii tanec a pohybové divadlo ovládla Alina Nanu za roli Lise v inscenaci Mamma opatrnost v pražském Národním divadle, z jejich kolegů pak Thálii získal Dominik Vodička za úlohu Muže v Kytici, již uvedl Pražský komorní balet. Za celoživotní mistrovství byla odměněna Zdenka Kratochvílová, známá nejen jako klaun Animuk.

Za ženský činoherní výkon byla oceněna Lucie Trmíková, která ztělesnila Annu v inscenaci Soukromé rozhovory z dílny Ingmara Bergmana, již nastudoval pražský Divadelní spolek Jedl, z herců bodoval Viktor Dvořák, jenž hrál Louise Aronsona v inscenaci Andělé v Americe, kterou uvádějí Městská divadla pražská.

Ladislav Mrkvička, který letos oslavil osmdesátku a od 17. října se představí v kinech v road movie Staříci, vystřídal několik souborů, než z pražského Divadla Na Zábradlí přešel na první scénu, kde si zahrál v Peeru

Gyntovi, v Idiotovi nebo v Romeovi a Julii. „Mám strašnou trénu a mám parkinson,“ zahájil svou řeč a zakončil ji díky obecenství: „Za celých šedesát let jsem nikdy nebyl vypískán.“

Méně příležitostí před kamerou dostávala brněnská herečka Helena Kružíková, kterou si diváci pamatují jako matku ve filmu Náš dědek Josef nebo Fukarku ze seriálu Slovácko sa nesúdi. Ve své děkovné řeči, vůbec nejdelší, vzpomněla na zesnulého zpěváka Karla Gotta a poděkovala svému osudu.

O ceny za sezonu 2018/2019 se ucházely tři desítky nominovaných. Již před slavnostním ceremoniálem převzala ocenění pro mladého umělce do 33 let herečka Zuzana Truplová, která působí v Činoherním studiu v Ústí nad Labem. Nově se cena udílela za loutkové a alternativní divadlo. Dostal ji Milan Hajn za titulní postavu v inscenaci Bílý tesák v Divadle DRÁK v Hradci Králové. Za televizní podporu divadla byl oceněn Ondřej Šrámek z ČT.

Zemřela

**Vlasta Chramostová,
herečka tří různých životů**

Ve věku 92 let zemřela v neděli 6. října filmová herečka, signatářka Charty 77 a dlouholetá členka činohry Národního divadla Vlasta Chramostová. Hrál ve Spalovači mrtvol, naposledy v Havlově Odcházení. „Prožila jsem tři životy, herecký, disidentský a čas návratů,“ shrnula nedávno svůj osud.

Vlasta Chramostová byla u veřejnosti známá především z filmů Spalovač mrtvol nebo Je třeba zabít Sekala. Od roku 1991 byla členkou souboru činohry Národního divadla. V roce 1998 jí tehdejší prezident Václav Havel udělil Řád

T. G. Masaryka III. třídy za zásluhy o demokracii a lidská práva.

Osud herečky poznamenaly historické proměny. V letech 1941 až 1945 studovala na Státní konzervatoři v Brně, za komunistické éry hrála na první scéně i v řadě filmů od budovatelských jako Rudá záře nad Kladnem přes satirickou komedii Bílá paní až po Spalovače mrtvol, kterého nasnímal její manžel kameraman Stanislav Milota; zemřel letos v únoru.

Protože odmítla ruskou okupaci a posléze podepsala Chartu 77, nesměla veřejně vystupovat, hrála tedy doma pro přátele takzvané bytové divadlo. Na scénu se vrátila až po listopadu 1989, natočila také film Kuře melancholik nebo televizní snímek P. F. 77.

Po svém návratu účinkovala Chramostová i v několika seriálech jako Hraběnky či Vyprávěj, často také vzpomínala v dokumentech, například v Divadle vzdorů. Její portrét vznikl pro cyklus GEN - Galerie elity národa. Za své výkony byla třikrát nominována na filmovou cenu Český lev.

Poslední rozloučení s Vlastou Chramostovou se uskuteční v pondělí 14. října v 11 hodin z jeviště historické budovy Národního divadla v Praze.

Liberecká zoo

na poštovní známce

Liberecká zoo, která je nejstarší v Česku, se ke 115. výročí svého vzniku dostala na poštovní známku. Je na ní motiv takina čínskému a osla somálskému. Spolu s ní jsou na speciálním aršíku další tři zoo v Česku.

Známky vytvořili akademičtí malíři Jaromír a Libuše Knotkovi a rytec Martin Srb. Aršíky známek věnované

českým zoo vycházejí od roku 2016. Na každém jsou zastoupené čtyři zahrady, letošní aršík je poslední. Podle Knotka se snažili autoři známek zoo rozdělit podle toho, jestli na daný rok vycházelo nějaké výročí. Původně měla liberecká zoo slavit 100 let od otevření, badatelé ale letos zjistili, že je ještě o 15 let starší.

Zvířata byla na známku vybírána tak, aby každou zahradu zastupovala jiná, ale zároveň pro ně významná. Proto je u liberecké vzácný takin čínský, kterého se z asijského kontinentu podařilo vyvézt jen Liberci v roce 2002. Osel somálský patří mezi kriticky ohrožená zvířata a liberecká zoo chová tyto kopytníky od roku 1991.

Podle filatelisty Slavomila Strnada patří fauna mezi sběrateli známek mezi neoblíbenější motivy. Liberecká zoo podle něj dosud vlastní známku nejspíš neměla. "V dějinách české a československé známky snad vyšla jediná emise, tuším, že v roce 1977, která byla nazvaná Československé safari. Takže za 40 let to byla asi jediná emise věnovaná zoologickým zahradám," uvedl Strnad.

Ke 115. výročí založení liberecké zoo letos vyšla i unikátní suvenýrová eurobankovka. Zoo dala v květnu k dispozici 3500 kusů, poslední byla prodána čtyři a půl hodiny od zahájení prodeje. Hlavním motivem na bankovce je slon, takin a orlosup.

Česká mincovna v Jablonci zase na říjen plánuje k výročí zoo vydat emisi zlatých a stříbrných medailí. Budou na nich čtyři ohrožené druhy chované v Liberci - lev berberský, osel somálský, urial bucharský a zebra bezhrbá.

Vyobrazena na ní bude také nejstarší budova arcálu zahrady z roku 1906, takzvané Čapí hnízdo.

Liberecká zoo se rozprostírá na ploše téměř 13 hektarů. Najdete v ní 152 druhů zvířat v počtu 827 jedinců. Má jednu z nejucelenějších kolekcí dravých ptáků. Chová vzácné lvy berberské i čtyři největší druhy evropských sov.

Sport

Pražské utkání NHL ovládla Philadelphia

Po devítiletém půstu se NHL v soutěžním zápase vrátila do pražské O2 arény. Vyprodané publikum sledovalo těsnou výhru Philadelphie nad Chicagem 4:3. Z tria českých hokejistů, Voráček za Flyers a Kämpf s Kubalíkem za Blackhawks, ovšem nikdo nebodoval.

Před začátkem utkání publiku zazněly státní hymny USA a Česka v podání Marty a Petra Jandových. Následovala i minuta ticha jako vzpomínka na nedávno zesnulého Karla Gotta a slavnostní buly mezi Davida Kämpfa a Jakuba Voráčka vhodil legendární Dominik Hašek.

Trenéři obou celků postavili do zahajovacích formací všechny tři české účastníky duelu. Velký aplaus publika si tak vysloužili David Kämpf s Dominikem Kubalíkem v dresu Chicaga a především Jakub Voráček za Philadelphii.

Úvod utkání byl nervózní z obou stran a první minuty mnoho šancí nenabídly, přestože si Chicago rychle zahrálo přesilovku po přestupku Jakuba Voráčka. Atmosféru v O2 aréně oživila až akce ze 7. minuty.

Obránce Dennis Gilbert za-

váhal při zakládání útoku a napadající Travis Konecny trefil přesně pravý horní roh brány Corey Crawforda. Vedení si však Flyers dlouho neužili.

Alexander Nylander se o pouhých 80 vteřin později vrátil do útočného pásma a střelou přes obránce nachytal Cartera Harta - 1:1. To ve 14. minutě se již Hart vyznamenal, lapil svižnou ránu volného Patricka Kanea a další střídání jej prověřila i další hvězda Blackhawks Jonathan Toews.

Tři minuty před prvním odchodem do kabin byl blízko druhého gólu Konecny, před odkrytou bránou ale nedokázal zamířit přesně. Gólem neskončila ani střela debutanta Dominika Kubalíka. Rychlou lapačku ukázal Hart.

Druhým vyloučeným večera byl v úvodu druhého dějství chicagský obránce Duncan Keith. Efektivní zakončení mezi bruslemi nejprve z předbrankového prostoru zkoušel James van Riemsdyk, ujala se ale až následná akce. Po zakončení Oskara Lindbloma si odražený puk nechtěně srazil do vlastní sítě obránce Slater Koekkoek.

V dalším průběhu měla více ze hry Philadelphia. Blízko zápisu do statistik byl i Jakub Voráček, když v 37. minutě křížným pasem pěkně našel volného beka Provora. Jeho dělovku ale Crawford dokázal zkotit.

Za Chicago odpovídal rychlým kontrem Andrew Shaw, jenž zvedl diváky ze sedadel následnou šarvátkou za bránou Harta. Fanoušky bavili i oba neúnavní maskoti poskakující na tribunách.

Více prostoru na ledě záhy využili Flyers po pěkné individuální akci Konecnyho. Svůj druhý gól večera vsítil

ranou bekhem z levého kruhu.

Pokračovala zkrácená přesilovka Chicaga a druhý gólový pas večera si připsal šikula Kane. Tentokrát nabíjel Alexi DeBrincatovi, který po loňských 41 zásazích hned v prvním startu otevřel svůj střelecký účet nové sezony.

Stav 3:2 odolával do 50. minuty, kdy se zpoza brány prodrál Michael Raffl a Philadelphia získala dvougólový náskok 4:2.

V samotném závěru atakoval hattrick Konecny, samostatný únik, ale stejně jako o chvíli později Giroux, neproměnil.

Chicago ještě zkoušelo hru s šesti hráči v poli a za snahu bylo odměněno. V 58. minutě prošla za Hartova záda střela Kanea, který si tak po dvou asistencích připsal za gól už třetí bod večera. Na vyrovnání již ale Blackhawks nedosáhli. Zápas skončil výsledkem 4:3 pro Philadelphii.

Zpracováno podle:

<https://www.idnes.cz>

<https://www.radio.cz/cz>

UPOZORNĚNÍ

Listopadové číslo Hlasů národa

vychází z důvodů redakčního volna o 2 týdny dříve.

Prosincové číslo

vyjde v obvyklém termínu.

Děkujeme za pochopení.

Redakce časopisu

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Svatý otec zahájil mimořádný misijní měsíc

1. října slavil papež František ve Svatopetrské bazilice nešpory z liturgické památky sv. Terezie od Dítěte Ježíše na zahájení mimořádného misijního měsíce. Ve své homilii Svátý otec zdůraznil, že z misijního poslání církve není nikdo vyloučen a všichni jsme povoláni, abychom se darovali tam, kde jsme, tak jak jsme a těm, kteří nám jsou nablízku.

Petrův nástupce komentoval podobenství o zakopaném hřívně (Mt 25,14-30) a mimo jiné řekl:

„Proč je Bůh tak přísný na tohoto služebníka, který měl strach? Co udělal zlého? Jeho špatnost spočívá v tom, že nečinil dobro, zhřešil zanedbáním. A tento hřích může být celoživotní, život jsme totiž nedostali proto, abychom jej zahrabali pod zem, ale dali jej všanc; nikoli proto, abychom jej zadržovali, nýbrž věnovali. Kdo je s Ježíšem, ví, že má to, co dává; vlastní to, čeho se vzdává. Dávání je tajemstvím vlastního života. Nedbalostí popíráme svoje povolání: zanedbání je opakem poslání.

Hřešíme nedbalostí čili proti poslání, když se namísto toho, abychom šířili radost, uzavíráme do tristního nářku a myslíme si, že nás nikdo nemá rád a nerozumí nám. Hřešíme proti poslání, když podléháme rezignaci: 'už to nezvládnou, nejsem schopen.' Jak to? Bůh tě obdařil talenty, a ty se považuješ za natolik chudého, že nemůžeš nikoho obohatit? Hřešíme proti poslání, když si neustále stěžujeme a říkáme, že všechno jde špatně, ve světě i v církvi. Hřešíme proti poslání, když otročíme strachu, který znehybňuje, a necháme ochromit oním 'vždycky tomu tak bylo'. A hřešíme proti poslání, když žijeme život jako obtíž a ne jako dar; když stavíme do středu svoje námahy a nikoli bratry a sestry, očekávající lásku.“

Svatý otec zahájil misijní měsíc říjen v doprovodu třech „služebníků“, kteří přinesli mnoho ovoce. „Cestu nám ukazuje svatá Terezie od Dítěte Ježíše, která z modlitby učinila pohonnou látku misijní činnosti ve světě. Je to také růžencový měsíc. Ptejme se, jak se modlíme za šíření evangelia, aby naše zanedbání konvertovalo na poslání? Potom je tu svatý František Xavérský, jeden z velkých misionářů církve. I on námi otřásá, abychom vyšli ze svojí ulity a dokázali opustit svoje pohodlí kvůli evangeliu? A pak ctihodná Paulina Jaricot, dělnice, která podporovala misie ze svojí každodenní práce částí svého platu a stála u zrodu Papežských misijních děl,“ uvedl papež a dodal: „A co my? Činíme z každého svého dne dar, abychom překlenuli rozštěpení mezi evangeliem a životem? Nežijme, prosím víru zakřísťovým způsobem.“

Polský kardinál Stefan Wyszyński bude blahoslavený

Církev bude mít pět nových blahoslavených, mezi kterými bude i polský kardinál Stefan Wyszyński, jenž je symbolem protikomunistického odporu v Polsku. Mezi další kandidáty blahověření patří italský kněz Francesco Mottola, patronka mladých Alessandra Sabattiniová a dva mučedníci pro víru ze Španělska a Brazílie.

Papež František uznal zázrak na přímělu ctihodného **Stefana kardinála Wyszyńskiego** (1901-1981). Jedná se o nevysvětlitelné uzdravení mladé ženy ze Štětína, která koncem 80. let onemocněla rakovinou štítné žlázy a podle lékařů neměla šanci přežít. Skupina řádových sester a dalších věřících tehdy ve svých modlitbách prosila kardinála Wyszyńskiego o přímělu za uzdravení nemocné ženy. Ta se pak opravdu náhle uzdravila a nemoci se nadobro zbavila.

Stefan Wyszyński, který je považován za symbol odboje duchovních proti komunistickému režimu, byl vysvěcen na kněze v roce 1924 ve Włocławku. Poté pokračoval ve studiích na Katolické univerzitě v Lublinu a po skončení války se vrátil zpět do Włocławku, kde reorganizoval seminář a zastával funkci rektora. Roku 1946 ho papež Pius XII. jmenoval lublínským biskupem a po smrti kardinála Augusta Hlonda roku 1948 byl Wyszyński jmenován arcibiskupem metropolitou hnězdňanským a varšavským, primasem Polska. Roku 1953 ho papež Pius XII. jmenoval kardinálem.

Další uznáný zázrak je na přímělu italského diecézního kněze **Francesca Mottoly** (1901-1961), který v první polovině minulého století založil sekulární institut oblátek Nejsvětějšího Srdce.

Pochází z Kalábie a na kněze byl vysvěcen v roce 1923. Zapojil se do Katolické akce, v letech 1929-1942 byl rektorem v Tropea. V roce 1930 založil rodinu oblátů a oblátek Nejsvětějšího srdce a v roce 1931 byl jmenován kanovníkem katedrály v jihoitalském městě Tropea. Věnoval se různým kulturním a sociálním aktivitám, vydával časopis Parva Favilla a organizoval skupiny laiků a kněží, ve kterých byly modlitba a rozjímání spojeny s praktickým závazkem charitativních akcí. V okolí města Tropea založil několik charitativních domů, ve kterých se obláti starali o zdravotně postižené. V roce 1942 don Mottola ochrnul a své myšlenky sepsal formou deníku. Zemřel v 68 letech a v roce 1981 byl zahájen proces jeho blahověření.

Třetí uznáný zázrak je na přímělu mladé italské dívky **Alessandry Sabattiniové** (1961-1984), která patřila ke komunitě Jana XXIII., kde tato studentka medicíny pocházející z Riccione věnovala svůj veškerý volný čas potřebným, drogově závislým a chudým lidem.

Žila velmi intenzivně duchovním životem a když se ve čtrnácti letech jako dobrovolnice účastnila letního tábora se skupinou postižených vrstevníků, zapsala si po návratu domů tato slova: „*Námahou nám praskaly kosti, ale ty lidi nikdy neopustím.*“ Její další život se odvíjel mezi školními a domácími povinnostmi, službou potřebným a duchovním životem ve stylu „*dobrého papeže*“. Zapsala se na medicínu a spolu se svým chlapcem Guidem snila o misijní činnosti v Africe. Tento sen i snoubenecký vztah však skončil 29. dubna 1984, když ji cestou na jedno z komunitních setkání přejelo auto.

Její beatifikační kauzu navrhl po tragické dopravní nehodě, při níž 23letá Sandra zemřela, zakladatel zničené italské komunity, don Oreste Benzi, a to slovy: „*Máme už svaté manžele a rodiče, nebylo by pěkné, kdybychom jednou měli také svaté snoubence?*“ Během loňské synody o mladých lidech se stala jedním z jejích patronů.

Papež František dále uznal mučednictví katalánského laika **Juana Rog y Diggle** (1917-1936), který byl jednou z obětí protikatolického běsnění ve Španělsku ve třicátých letech minulého století. Jeho motto zůstává stále aktuální a zní: „*Nyní musíme více než kdy jindy bojovat za Krista.*“ Byl zabit z nenávisti k víře libertariánskou mládeží v Badaloně pěti výstřely do srdce a jedním z milosti do hlavy v pouhých 19 letech.

Poslední kandidátkou blahověření je třináctiletá brazilská dívka **Benigna Cardoso da Silva** (1928-1941), nazývaná mučednice čistoty. Po smrti svých rodičů byla adoptována a byla známá svou obětavou pomocí v domácnosti a pravidelnou návštěvou mši svatých. Tato „*brazilská Anka Kolesárová*“ byla hrubě zavražděna mačetou svým vrstevníkem Raimundem Alvesem Riberiou poté, co odmítla jeho sexuální návrhy a chránila si svoji čistotu. Proces její beatifikace započal v roce 2013, kdy byla prohlášena Boží služebnicí.

Podle zpráv České biskupské konference

Závěrečné poselství biskupů z plenárního zasedání Rady evropských biskupských konferencí

V době od 3. do 6. října se konalo v Santiagu de Compostela ve Španělsku plenární zasedání Rady evropských biskupských konferencí. Přinášíme v plném znění překlad společného poselství, které adresují předsedové biskupských konferencí celé Evropy.

U hrobu apoštola Jakuba, který je cílem nesčetných poutníků z nejezňších koutů našeho kontinentu, obnovujeme také my, biskupové Rady evropských biskupských konferencí, své Apoštolské vyznání víry.

Potěšilo nás, když jsme zde v těchto dnech potkali mnoho mladých i méně mladých poutníků, kteří k Bráně slávy do Santiaga doputovali pěšky.

S vědomím vlastních chyb a slabostí, které působí utrpení celé církvi, jsme i my vstoupili do katedrály, abychom zde při obřadném objetí sochy sv. Jakuba složili své trápení a prosby na apoštola bedra, abychom poprosili o odpuštění našich chyb a vložili sem své úsilí stavět budoucnost v naději a v důvěře.

Sešli jsme se v Santiagu de Compostela, v jednom nejzápadnějších měst Evropy, na místě plném symboliky, kde, jak připomíná papež František, „se snoubí centrum a periferie, (...) jehož velká symbolika nám umožňuje objevit velké bohatství evropské kulturní a náboženské tradice.“ Děkujeme papeži Františkovi za jeho dopis a za to, že nám horlivě a neúnavně ukazuje cesty, na které se máme vydat.

Sešli jsme se zde, abychom uvažovali nad tématem Evropa, čas probuzení? Znamení naděje. Blíže jsme se seznámili se situací, kterou naše země prožívají a uvědomili jsme si i existující kontrasty, jakými jsou:

- touha po Bohu a zároveň křehkost křesťanského života;
- touha po životě podle evangelia a zároveň církevní a lidská slabost;

- touha po svatosti a zároveň slabé životní svědectví;
- touha po respektování všeobecných lidských práv a zároveň ztráta respektování lidské důstojnosti;
- touha po souladu ve společnosti a souladu s přírodou, ale také ztráta jakéhokoli smyslu pro objektivitu pravdy;
- touha po trvalém štěstí, ale i ztráta smyslu pro společné nesení údělu, k němuž je lidstvo povoláno;
- touha po vnitřním pokoji a opravdovosti, vyjádřená v hledání duchovna, ale také popírání tohoto hledání v mnoha veřejných projevech.

Zastavili jsme se u základních otázek, vycházejících z hloubi lidského srdce, které - zastíněné materiálními výdobytky - nikdy nevymizí. Vždyť každý člověk má tajné přání, aby se setkal s někým, kdo pomůže probudit jeho svědomí, probudit zásadní životní otázky - co bude po smrti, odkud přichází zlo, zraňující člověka a různé podoby zla, ničící život a vesmír.

Jako ranní hlídka, bdící a připravená zvěstovat nový den, chceme předat strádající Evropě poselství naděje: Probud se, Evropo! V různých historických etapách, v tradici, v dávných i nových výzvách, jsou obsažena znamení naděje! Patří k nim světci a mučedníci našich zemí, které jako planoucí pochodně dodávají odvahu přítomnosti a zvěstují budoucnost, září jako hvězdy na nebi.

Rozpomeň se na své kořeny, Evropo! Podívej se na nesčetné příklady této naplněné naděje, počínaje našimi svatými patrony: Benedikt z Nursie, Cyril a Metoděj, Brigita Švédská, Kateřina Sienká, sv. Terezie Benedikta od Kříže; ti všichni jsou symbolem sjednocení Evropy v různosti. Poznej tajemství velkých blízkých evropských postav, jako je matka Giuseppina Vanniniová, Margaritha Baysová, kardinál John Henry Newman, kteří budou 13. října prohlášeni církví za svaté. Poznej na své cestě

nesčetné příklady svatosti, se kterými se mnohdy setkáváme v každodenním životě.

Raduj se, Evropo, z dobroty svého lidu, z neznámých nenápadných svatých, kteří každodenně v tichosti přispívají ke stavbě spravedlivější občanské společnosti, vnímavější k člověku. Podívej se na množství rodin, které jako jediné mohou dát život budoucnosti. S vděčností poznej jejich víru v Boha a jejich příklad. Nech je, aby utvářeli tento náš milovaný kontinent a jak připomíná papež František, aby přikládali ruku k dílu „pro nový evropský humanismus, který dokáže vést dialog, dokáže integrovat, dokáže dávat život, a současně si váží všeho, co je tradicí tohoto kontinentu nejdražší: ochrany života a lidské důstojnosti, podpory rodiny a úcty k základním lidským právům každého člověka. V tomto úsilí se bude moci Evropa rozvíjet jako rodina národů, jako země míru a naděje.“

Věříme, že pravou odpovědí na všechny otázky po smyslu života je Ježíš Kristus, který je tvář Otce. Hlásáme svou víru v něj, jediného Spasitele člověka a světa. Jen v něm, chlebu pro nás rozlámaném, nacházejí naše otázky odpověď, protože jen on je plným zjevení Božího tajemství a odpovědí lidstva na toto tajemství lásky a milosrdenství. Toho, kdo ho přijme, naučí naslouchat, milovat, být druhým nablízku a v Kristově jménu se dávat do služby člověku, zvláště nejpotřebnějšímu, nabízet i jim dar Krista a nezbytnou pomoc skrze dobročinnou lásku, která „nás pobízí, abychom pochopili, že jsme synové a dcery jediného Otce“ (papež František, poselství k zasedání).

Santiago de Compostela
5. října 2019

Podle zpráv
České biskupské konference

30 roků od svatořečení blahoslavené Anežky České a také od sametové revoluce roku 1989

Česká princezna Anežka Přemyslovna se narodila dne 20. 1. 1211 jako dcera v pořadí 3. českého krále Přemysla Otakara I. (panoval v letech 1192–1230). Ve svých 8 letech byla zasnoubena s desetiletým synem krále Fridricha II. Podle tehdejšího zvyku měla být dětská snoubenka vychována v rodině příštího manžela. Avšak Fridrich II. nechtěl zůstat v Německu. Po zvolení svého nedospělého syna Jindřicha římským králem se vrátil do svého sicilského království, kde měl svoje stálé sídlo. Za těchto okolností byl za Anežčinu pěstouna vybrán Leopold Babenberský, do jehož rodiny v Rakousku byla Anežka po uzavření zasnub roku 1219 poslána.

Když Anežčin otec Přemysl Otakar I. začal roku 1224 naléhat na uzavření sňatku (Anežka téhož roku vstoupila do 13. roku svého života), její snoubence Jindřicha na říšském sněmu v Ulmu prohlásil, že si Anežku za manželku nikdy nevezme. Proto byla Anežka Přemyslovna roku 1225 poslána domů ke svému otci. V pozadí těchto nezdařených namluv byla několikanásobná diplomatická intrika. Anežky se až do té doby nikdo na její mínění neptal, přestože šlo o její budoucnost. Na událostech až dosud neměla a nemohla mít aktivní podíl. Mohla volit jenom svůj postoj k tomu, co se kolem ní dělo.

Jak za svého pobytu v Rakousku v rodině Babenberků, tak i v průběhu pozdějších událostí Anežka poznala, že ve světě diplomacie, ve kterém až dosud hrála nechtěnou roli, jde jenom o úspěch. A to bez výběru prostředků, jakými bude úspěchu dosaženo. Její osobní zážitky se ukládaly v jejím vědomí, utvářely její osobnost a odrážely se pak v jejích pozdějších rozhodnutích.

Když pak v Anežčiných 19 letech přicestovali do Prahy poslové (téhož) krále Fridricha II. (který nedávno ovdověl) a současně také poslové anglického krále Jindřicha III. a „jako o závod žádali, aby Anežka byla jejich pánu dána za manželku“, Anežka obě nabídky odmítla. Rozhodla se zasvětit se Bohu a vstoupit do kláštera. Síla víry v Ježíše Krista jí dala sílu a odvahu k tomuto prvnímu jejímu svobodnému činu, totiž k odmítnutí krá-



Klášter Na Františku v Praze

lovské koruny. Příliš záhy a příliš zblízka poznala rub slávy, které nyní toužila uniknout. Svoji obět' Ježíši Kristu přinesla s nadšením svých 20ti let a s plným přesvědčením o správnosti své volby.

Anežčin otec král Přemysl Otakar I. téhož roku zemřel a českým králem se stal Anežčin bratr Václav I. (panoval 1230–1253). Ten Anežčino rozhodnutí schválil a daroval jí v Praze u řeky Vltavy místo k postavení kláštera (dnes je to místo nazýváno Na Františku). Tam vznikl klášter sv. Františka z Assisi. Byl první gotickou stavbou v Praze. O sv. Františku z Assisi se Anežka dozvěděla od Menších bratří sv. Františka, kteří v Praze působili ve 30. letech 13. století. S podstatou učení sv. Františka se však Anežka seznámila až poté, co navázala písemný styk s přímou Františkovou žačkou Klárou. Ta už byla abatyší kláštera sv. Damiána v italském Assisi. Anežčinu mysl zcela ovládla myšlenka evangelické chudoby v té podobě, jak ji do praxe uvedl sv. František. V chudobě poznala svoji cestu k Bohu. Její duše se plně otevřela poselství františkánské radosti...

Klášter sv. Františka z Assisi v Praze se měl stát pražskou obdobou Františkova působení v italském městečku Assisi. Špitál, založený hned zpočátku při klášteře, byl výrazem Anežčina vztahu k lidem, kteří se nacházeli v tísní, k lidem nemocným a k lidem chudým bez domova. Její cesta ke Kristu vedla každodenní službou bližnímu. Pro utrpení druhého měla soucitný pohled, pro radost bližního

měla sdílný úsměv. Modlitbou a činy pomáhala všem, kteří ji prosili o pomoc.

Česká princezna Anežka Přemyslovna zemřela dne 6. 3. 1282. Pohřbena byla v klášterním kostele Na Františku v Praze. V tomtož kostele sv. Františka našel svůj poslední odpočinek i její bratr král Václav I. a někteří další Přemyslovci 13. století. Jako patronku svého rodu ji uctívala i Eliška Přemyslovna, manželka krále Jana Lucemburského (žila v letech 1292–1330). Ta se krátce před svou smrtí snažila o Anežčinu kanonizaci. Anežčině přimluvě královna Eliška přičítala uzdravení svého syna a pozdějšího císaře a krále Karla IV., když byl ve svém dětském věku nemocen.

Anežčin klášter, pokud v něm žila komunita klarisek, zůstal chudý. Tradice účty k Anežce Přemyslovně způsobila, že už někdy v 15. století byl její klášter nazýván klášterem sv. Anežky. Už za svého života byla Anežka uctívána jako svatá. Dodnes se těší zvláštní účtě nemocných a tělesně postižených. Bohatý archivní materiál z různých období věků svědčí o tom, že se Anežka Přemyslovna těšila nepřetržitě účtě od svých 20 let až do své beatifikace roku 1874. O to více pak po ní. Mezi lidmi se šířilo přesvědčení, že časy míru a blahobytu v Českém království nastanou teprve až poté, co bude princezna Anežka Přemyslovna prohlášena za svatou.

Po 41 letech existence Leninova bolševického totalitního režimu v Československu tento režim cítil, že se blíží jeho konec. Důkazů o tom je dostatek. Když papež Jan Pavel II. souhlasil s tím, že blahoslavená Anežka Přemyslovna bude svatořečena, iniciativy se chopili především naši krajané žijící v zahraničí. To se komunistickému režimu v Československu nelíbilo. Báť se, že se sv. Anežka stane ideologickou zbraní proti němu samému. Proto představitelé režimu naprosto nečekaně souhlasili s tím, aby se svatořečení Anežky Přemyslovny účastnili také občané ČSSR.

Všichni si pamatujeme, jak obtížné bylo pro obyčejného člověka získat souhlas k vycestování do západního světa. A tak nikdo nechtěl věřit svým uším, když se doslechl, že bude dovoleno, aby do Říma

odjelo na 10 tisíc poutníků z ČSSR. A skutečně! Na slavnost Anežčina svatořečení tehdy z Československa odjely 4 zvláštní zcela naplněné vlaky, více než 100 plných autobusů a 1 letecký speciál. Krom toho mnoho poutníků cestovalo svými vlastními osobními automobily.

Na přípravě svatořečení Anežky Přemyslovny pracovaly 2 výbory. Jeden v Římě v čele s biskupem pro český a moravský exil Mons. Jaroslavem Škarvadou, druhý v Praze, jemuž předsedal pražský pomocný biskup Antonín Liška. Překvapením pro zástupce římskokatolické církve byl styk s komunistickým sekretariátem pro věci církevní ministerstva kultury. Místo dřívějších zlobných primitivů byli na zmíněném sekretariátu už noví, mladší a vzdělanější referenti. Ti zástupcům římskokatolické církve vycházeli vstříc. Na počkání, bez jediného cenzurního škrtnu schválili do tisku připravené texty plakátů, texty instrukcí pro poutníky a texty programů svatořečení sv. Anežky České.

Desítky brigádníků tehdy proměnily arcibiskupský palác v Praze na cestovní kancelář. Ta zajišťovala přepravu poutníků, sháněla pro ně valuty a řešila různé formalities poutníkům z českých zemí i ze Slovenska. Deset dnů před kanonizací odletěl z Prahy „generální štáb“ svatoanežské poutě do Vatikánu. Jako svůj hlavní stan si zvolil papežskou kolej Nepomuceno v Římě (italsky: Pontificio Collegio Nepomuceno).

Anežka Přemyslovna byla svatořečena 707 roků po své smrti. Stalo se tak v neděli dne 12. 11. 1989 v chrámu sv. Petra v Římě. Současně s Anežkou Přemyslovnou byl za svatého prohlášen polský kapucín bratr Adam Chmielowski. Začátek obřadu byl stanoven na 9:30 h. ráno. Liturgie probíhala v přítomnosti Svatého Otce Jana Pavla II., mnoha kardinálů, arcibiskupů, biskupů, kněží, řeholníků a řeholnic, jakož i velkého množství laických věřících. Obřad obsahoval modlitby, čtení životopisů obou nových světců a čtení dekretů, jimiž byli prohlášeni za svaté.

Slavnost pokračovala v pondělí dne 13. 11. 1989 audiencí u Svatého Otce v „Aulce Pavla VI.“ Přítomen byl mj. také kardinál František Tomášek, arcibiskup pražský. Emotivní promluvu ke všem přítomným pronesl místopředseda výboru hnutí nazvaného „Desetiletí obnovy“ páter Tomáš Halík. Hlavní slovo patřilo Svatému Otci Janu Pavlu II. Ve svém projevu



Kanonizační obraz sv. Anežky České

vyjádřil naději, že se bude pokračovat v jednáních mezi Československem a Vatikánem v záležitosti obsazení biskupských stolic a ustavení biskupské konference v ČSSR. Na závěr Jan Pavel II. mj. řekl: „Vaše pout' nesmí dnes skončit! Její účel a poslání si odnese do svého každodenního života!“

Papežská audience skončila papežským pozhnáním. Papež byl viditelně dojat. Mohutně zněl v závěru audience zpěv svatováclavského chorálu, obou částí československé hymny, prastaré písně „Hospodine, pomiluj ny!“ a opakované zvolání „Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat“. Při odchodu Svatého Otce z auly ho provázelo skandované volání: „Ať žije Svatý Otec!“ a „Papež do Prahy!“ Každý se ho chtěl dotknout. Podával ruce napravo i nalevo...

Kromě krajanských Čechů, Moravanů a Slezanů hráli významnou roli také naši po 2. světové válce odsunutí Němci. Zachovali si dobrý vztah ke své staré vlasti a Anežku Přemyslovnu považovali (a do-

dnes považují) za svoji patronku. Jejich společnost Ackermann-Gemeinde zorganizovala v pondělí odpoledne dne 13. 11. 1989 mši svatou v chrámu sv. Pavla za Hradbami. Hlavním celebrantem byl kuriální kardinál Jozef Tomko. Liturgie byla trojjazyčná. Ze zpěvníků, které byly všem rozdány, se zpívalo česky, slovensky a německy.

Pět dnů po svatořečení Anežky České v Římě vypukla v Praze sametová revoluce. Trvala od 17. 11. 1989 do 29. 12. 1989. Tato revoluce vedla k pádu komunistického režimu v socialistickém Československu. Následovala přeměna politického zřízení „jedné vládnoucí politické strany“ na pluralitní demokracii. Došlo po ní k přeměně plánované ekonomiky na ekonomiku tržní. K urychlení změn přispěl rozpad bývalého Východního bloku v čele se Sovětským svazem. A také k ní přispěla narůstající nespokojenost všeho obyvatelstva s trvale stagnující ekonomikou a politickou situací v naší zemi.

Vyjma politováníhodných událostí dne 17. 11. 1989, kdy byli převážně mladí demonstranti napadeni uniformovanou i tajnou policií, nebyla revoluce provázena násilím. Během státního převratu nebyl zmařen ani jeden lidský život. Pro svůj nenásilný charakter je tato revoluce označována jako sametová, též něžná revoluce. Přesto, že při převzetí moci nebylo použito násilí, výsledkem byla hluboká celospolečenská změna. Významné místo ve společnosti v těch dnech zaujímaly křesťanské církve, na prvním místě římskokatolická církev s nedávno svatořečenou Anežkou Českou.

Pomoc sv. Anežky České krátce před svou smrtí připomněl také prezident České republiky Václav Havel (* 5. 10. 1936 v Praze, † 18. 12. 2011 v obci Vltice-Hrádeček). V listopadu roku 2011 napsal: „Milá Anežko! Děkujeme Ti za ochrannou ruku, kterou jsi nad námi až dosud držela. Prosím, měj svoji ruku i nadále připravenou! Třeba ji ještě budeme potřebovat!“ Měl pravdu. Síly zla nás neopustily! Jsou a budou stále mezi námi...

Označení sv. Anežky Přemyslovny v liturgickém kalendáři je: sv. Anežka Česká. To proto, aby se její svátek odlišil od svátku světice stejného jména, sv. Anežky Římské.

*Ze vzpomínek Václava Vaško
a z jiných pramenů
připravil Jiří Kachlík
Brno, Česká republika*

Jubilejní 80. Moravský den v Chicagu



V neděli 29. září zahajujeme mši svatou, kterou celebruje Fr. Dvouletý a koncelebují Mons. Hladík a Fr. Bindas, kolem oltáře je krojovaná asistence



Kulturní program otevírá předseda UMS Roman Bobčík a konzulové ze země Visegrádské čtyřky – Slovenska, Polska, Maďarska a České republiky



Úvodní průvod s vlajkami, celou slavnost doprovází kapela Skaličané



Pěvecký kroužek i ostatní zpívají hymny Českou, Slovenskou a Americkou



První stárek a stárky žádají předsedu Ústředny Moravských Spolků o „právo hodů“ – velký kulturní program a zábava mohou začít



Ústředna Moravských Spolků v Chicagu má 5 tančících a jednu pěveckou skupinu. Na úvod tančí skupina Radost



Ve skupině Besídka měl nejmladší tanečník 3 a půl roku



Mladá děvčata ze skupiny Šokajka



Nácviku tanců se po celý rok věnují zkušení instruktoři



Většina dospělých tanečníků má svoje vlastní národní kroje



Malé tanečnický vozi na zkoušky rodiče a prarodiče



Vždy vystupují i hosté - letos z Kanady a místní Moravské Kulturní Společnosti



Všichni krojovaní zpívají společně „Blúdila písnička, blúdila Moravů“



Krojované ženy z Moravského kola



Nejpočetnější taneční skupinou je Moravské kolo



Finále: "God Bless America" - letos vystoupilo přes 130 krojovaných

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

*Other Funeral Home locations
available upon request*

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

***Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service***

Česká Misie v Chicagu

Vás srdečně zve do Lisle na pout'

k Panně Marii

v neděli 27. října 2019

v opatství sv. Prokopa

5601 College Rd, Lisle, IL 60532

ve 2.00 hodiny odpoledne

V klášteře v kapli Panny Marie
bude mše svatá a Mariánská pobožnost,
pak se pomodlíme za zemřelé krajany,
kněze a řeholníky českého původu.

Touto poutí navazujeme na starou tradici
národních poutí k Panně Marii v Exilu do Lisle.

Přijďte v hojném počtu
a pozvěte své přátele a známé!

Bližší informace podá Mons. Dušan Hladík

Tel. (708) 255 - 5117 Mobil (708) 533 - 1050

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road

Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Theresa Aveni, President

Pošlete svým přátelům

**vánoční blahopřání
prostřednictvím
Hlasů národa**

Pro prosincové číslo je třeba zaslat do
redakce text přání nejpozději do 20. listopadu
Cena za ¼ stránky je \$ 40.00

**Domácí vánoční cukroví
se bude prodávat
na Mikulášské besídce**

**V jakémkoli množství si je můžete
též předem objednat**

Volejte Marii 708 - 415 8793

PŘIJDE SVATÝ MIKULÁŠ



**Srdečně zveme všechny děti i dospělé na Mikulášskou besídku
v neděli 8. prosince 2019**

**v České misii sv. Cyrila a Metoděje
9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513**

Sál bude otevřen od 11.30 dopoledne – hned po mši svaté.
Bude možnost oběda a dalšího občerstvení.
Bude také připravena bohatá tombola.
V prodeji budou též balíčky vánočního cukroví.

v 1.00 odpoledne se v klubu promítají pohádky pro děti

ve 2.00 odpoledne v kostele

PŘIJDE SVATÝ MIKULÁŠ V DOPROVODU ANDĚLA A ČERTA

Ve vánočním programu zde vystoupí děti z České sobotní školy kardinála Berana.

Mikuláš potom bude všem dětem nadělovat dárky.

NENOSTE DĚTEM ŽÁDNÉ DÁRKY, Mikuláš bude všem nadělovat jednotné dárky sám.

Vstupné dobrovolné.

Blíže informace podá: Mons. Dušan Hladík - Tel: (708) 255 5117 Mobil: (708) 533 1050

Časů pokojných a šťastných vyhlížení

(úvahy, domněnky, tušení, iluze... k výročí svatořečení Anežky České)

Výročí kanonizace bl. Anežky České bývá příležitostí k diskuzím a úvahám. Letošní 30. jubileum opět připomene dceru krále Přemysla Otakara I., která vstoupila do podvědomí národa na dlouhá staletí s ideály čistoty, spravedlnosti a starosti o bližní jako symbol naděje a příslib lepších časů. Sama zemřela v době rozvratu království, hladomoru, zmatků a intrik, nebylo ani církevního hodnostáře ochotného vykonat pohřeb. Hledání jistot v dobách nejistých splývalo často s hledáním její tělesné schránky.

Na věčnost byla jako první abatyše českých klarisek povolána 2. března 1282. Pohřební obřady vykonal generál řádu menších bratří Bonagracio Tielci, který toho času projížděl Prahou a její ostatky byly uloženy v kapli Panny Marie kostela sv. Vavřince při klášteře, který založila. V letech 1322-1323 ohledně opakujících se záplav byly ostatky vloženy do zvláštní skříňky s kterou bylo možno snáze manipulovat a přenášet na jiná místa v kostele. V té době vzniká i první latinské popsání jejího života pro kanonizační proces. Zvláštní zájem o

Lucemburského Eliška Přemyslovna, neboť uzdravení svého tříletého syna Václava, pozdějšího císaře Karla IV., přičítala přímlově Anežky, své prarady. R. 1328 odcházelo z Čech poselství k papeži Janu XXII. do Avignonu s žádostí, aby „Jeho Svatost ráčila onen cti-hodný, svatý a bohumilý poklad, který již dlouho září v nebi, postaviti na svícen veřejného a obecného uznání a připsati tu pannu do seznamu svatých“. Události kanonizační proces oddalovaly, pouze Rytířský řád křižovníků s červenou hvězdou obdržel výsadu konat církevní slavnost ke cti své zakladatelky při výročí jejího úmrtí. Za husitských válek byl klášter zdevastován a klarisky se v těch dobách uchýlili do Týnce. Když se r. 1436 vrátily už nebylo tělo Anežčino k nalezení. Nebyla tak splněna podmínka kanonizace, proces byl roku 1450 zastaven a od těch dob se ve více variantách opakuje předpověď litoměřického probošta Jana Papouška ze Soběslavi, že „pokojné a šťastné časy v české zemi nastanou, když obyvatelé tělo blahoslavené Anežky najdou“. Od těch dob se soustředilo i úsilí na hledání hrobu.

Klášter Na Františku byl obydlen od r. 1555 menšími bratry, později dominikány, r. 1627 se však klarisky znovu vrátily a v červnu r. 1643 byl ohlášen nález v kapli Panny Marie ne zcela zetlelé kostry jeptišky. Nebyla jistota, zda-li se jedná o hledané pozůstatky a arcibiskup kardinál Harrach je předal v zapečetěné truhličce kvadriánu minoritů do úschovy. Protokol o nálezu se nachází v archivu rodiny Harrachů v Rakouském státním archivu ve Vídni. Klášter byl r. 1689 opět zničen požárem a kaple P. Marie se sesula. Relikvie asi z tohoto nálezu se ukazovaly v Anežském klášteře do doby jeho zrušení v dobách reforem císaře Josefa II., pak zmizely. Ústní tradice z r. 1828 a pozdější domněnka senzibilní osoby ukazovaly na kryptu sousedního kostela sv. Haštala. Tam bylo provedeno v devadesátých letech minulého století několik rozsáhlých vyko-

pávek ještě za života kardinála Františka Tomáška. Výzkum poblíž těchto míst v únoru 2010 nebyl úspěšný, bezvýsledné bylo hledání r. 1991 v rotundě Nalczení sv. Kříže na ulici Karolíny Světlé v Praze.



Relikvie vřetenní kosti sv. Anežky vystavená v Praze při příležitosti 800. výročí jejího narození. Před tím byla uchovávána ve Vídni

V r. 2011 byla vystavena v relikviáři pocházejícího z doby kolem r. 1760 část vřetenní kosti pravé ruky. Darován byl křižovníkům někdy mezi roky 1960 -70, odvezen do Vídně a po r. 1989 vrácen zpět do Čech. Pozornost zasluží ostatek uchovávaný ve Svatovítské katedrále v tzv. Kolovratském plenáři pocházejícího z období pozdní gotiky.

Roku 1892 upozornil historik a spisovatel P. František Ekert na spodní část čelisti svěťice v zámeckém chrámu ve španělském Escorialu, kam ji dovezla vdova po císaři Maxmiliánu II. Marie Španělská. (Církev vítězná, sv. I.), cit.: ...*“Hrob bl. Anežky není posud nalezen. Pouze v královském zámku Eskuriálu ve Španělsku chová se v pokladnici chrámové jediný nám známý ostatek z těla blah. Anežky, totiž dolní čelist její, kterouž donesla tam z Prahy vdova po císaři a králi Českém Maxmilianu II. Marie dcera císaře Karla V., princezna španělská, jež ovdověvši r. 1576, vrátila se z Prahy do Španěl. Dcera její Johanna vstoupila v Madridě do řehole sv. Kláry a nařídila v poslední vůli, aby ostatky svatých, jichž měla hojný počet,*



Anežka Česká, zakladatelka Rytířského řádu křižovníků s červenou hvězdou. Breviář křižovníckého velmistra Lva (1352-1363)

dány byly do Eskuriálu. Mezi těmito ostatky svatých byla také dolní čelist blah. Anežky České“....(pozn.aut.: do kláštera Dezcaldas Reales v Madridu vstoupila r. 1583 císařovna dcera Markéta, její teta a sestra císařovny Jana Španělská, která klášter r. 1557 založila, zemřela r. 1573).

Údaj ze spisu Frant. Ekerta byl historiky citován souběžně s otázkou kdy a za jakých okolností byla spodní čelist oddělena od ostatního skeletu. Částečné vysvětlení by mohly nabídnout události posledních let pobytu císařovny Marie Španělské v Čechách. Po dokončení přestavby Pražského hradu během r. 1579 se císařovna s dcerami a dvorem usídlila v Praze. V nábožensky rozdělené zemi se snažila ovlivňovat rozhodnutí svého syna císaře Rudolfa, byla mecenáškou katolických akcí a podařilo se jí od něho získat část finančních prostředků do fondu pražského arcibiskupa na výstavbu kaple sv. Vojtěcha před katedrálou sv. Víta.

Velkorysími dary přispívala do nadací zejména její dcera, francouzská královna-vdova Alžběta Rakouská (Habsburská), nazývaná též francouzskou diplomacii „princeznou z Čech“. Alžběta byla považována nejen za jednu z nejkrásnějších princezen Evropy, ale i za katoličku se sociálním cítěním, tolerantní k jiným náboženským vyznáním. Názorově byla bližší smířlivé politice svého otce císaře Maxmiliána než matky. Zarmucovaly ji události tzv. bartolomějské noci a přimlouvala se u svého královského manžela za životy německých protestantů. Po ovdovění a po smrti své dcerky navštěvovala často Prahu a dokonale splynula s českým prostředím. Rudolfovi byla nejbližší ze všech příbuzných, jejího ne příliš šťastného osudu a později předčasného úmrtí upřímně litoval. Alžběta odkoupila z vdovského důchodu přicházejícího z Francie pozemky kolem Vídně, kde založila na odčinění hříchů při vyvraždění francouzských hugenotů klášter klarisek „Svaté Marie, královny andělů“ a ze svých soukromých prostředků obnovila na Pražském hradě kolegiální kostel Všetech svatých (Oba stavební projekty spojovala osobnost architekta Pietra Ferabosca). Byla horlivá sběratelka



Francouzská královna-vdova Alžběta Rakouská jako františkanka III. řádu ve Vídni

relikvií, získala např. lebku své křestní patronky a životního vzoru sv. Alžběty Duryšské (Uherské), pro lopatku sv. Leopolda nechala zhotovit skvostný relikviář. Podstatnou část jich získala r. 1588 od svého bratra arcivévody Maxmiliána, velmistra německých rytířů, některé si přivezla dříve z Francie. Kostel Všetech svatých vysvětil za účasti císaře týden před nečekaným úmrtím pražský arcibiskup Antonín Brus z Mohelnice, 23. velmistr křižovníků s červenou hvězdou. Jeho jmenováním arcibiskupem r. 1561 bylo po 140 letech znovuoobnoveno pražské arcibiskupství. Antonín Brus měl úpřímné předsevzetí být spravedlivým arcibiskupem katolíků i utrakvistů a jejich pokojné soužití hledal mimo jiné i v uctívání kultu Anežky České, který měl obě vyznání spojit. Události však naznačovaly (např. vzájemné podezírání katolíků a protestantů z připravovaného masakru během pohřbu císaře Maxmiliána v březnu 1577), že smír mezi konfesemi je jen zbožným přáním. Po skonu Antonína Bruse 28.8.1580 byl ještě téhož roku zvolen

24. velmistrem řádu jeho rodák probošt od sv. Hippolyta Římského Martin Medek z Mohelnice. Proboštem na Hradišti u Znojma obklopen protestantským obyvatelstvem se stal jeho bratr Petr. Císař Rudolf cítil urychlenou volbou velmistra nátlak na svou osobu, neboť arcibiskupové se stávali velmistři křižovníků z důvodu finančního zabezpečení arcibiskupství majetkem řádu a zvolením velmistra mu byl nadiktován i příští arcibiskup. Odkládal Medkovo jmenování, ale nakonec tak s výtkou učinil 15.1.1581. 17.dubna téhož roku vyslovil souhlas se jmenováním i papež Řehoř XIII. Mezi řádem křižovníků a císařem došlo později k dohodě, že křižovníci upustí od volby a za velmistra přijmou arcibiskupa jmenovaného císařem. Následujících šest arcibiskupů se stalo velmistry tzv. postulací. Křižovníkům tak byla upřena svobodná volba představeného a prostředky určené na charitativní činnost, hlavní poslání řádu pro něj bylo špitální bratrstvo Anežkou Českou založeno, odčerpávalo částečně arcibiskupství. Z postulační vázanosti se řád osvobodil až koncem 17. stol.

Arcibiskup Martin Medek i jeho předchůdce Antonín Brus byli v úzkém kontaktu se štedrými dárkyněmi, nadace byly v době náboženských třenic vzácné (Ojedinelý je zaznamenán k r. 1582, kdy Alžbětina komorná odkázala klášteru sv. Anežky na Starém Městě 600 tolarů.). Alžběta navštívila ještě v květnu r. 1588 Prahu, aby se zúčastnila slavnostního přenesení ostatků sv. Prokopa ze Sázavského kláštera do kostela Všetech svatých, na jejichž translaci měl hlavní zásluhu pražský arcibiskup.

Není jisté, zda-li pravost „dolní čelisti blah. Anežky České“ získané rodinným okruhem císařovny byla potvrzena církevními autoritami. V Escorialu byla opatřena pouze nápisem pocházejícím asi z 16.-17.stol.: „Os Venerabilis Agnetze a Praga“. Náležitosti autenticity (etiketa z kovu, pečeť nebo průvodní listina) nebyly nalezeny, což bývá ale obvyklé i v jiných případech. Tridentský koncil, jehož aktivním účastníkem byl i arcibiskup Antonín Brus, na svém 25. Zasedání r. 1563 podpořil uctívání relikvií a přikázal biskupům nepripouštět nové ostatky, dokud nebude prokázána jejich



Anežka Česká s velmistrem řádu

Mikulášem Puchnerem

Křížovnícký oltář, tzv. Archa Puchnerova, r.1482

autentičnost a znovu zakázal jejich prodej. Bylo však možné je získat darem jako výraz vděčnosti za prokázané dobrodiní. Oba arcibiskupové, i kdyby nebyli přímými dárci, o tak významné části relikvie jakou byla čelist museli mít informace a nepochybně dbali příslušného dekretu koncilu. Zájem o ostatky mohl být motivován blížícím se 300. výročím skonu světice. Před sto lety k téže příležitosti nechal pořídit 20. velmistr řádu Mikuláš Puchner (velmistrem v letech 1460–1490) soubor unikátních oltářních deskových maleb, rokem 1465 je datován i tzv. Kolovratský plenář. Zdá se, že řádem zvolení velmistři křížovníků mohli znát místo druhotného uložení ostatků (28. postulovaný velmistr arcibiskup kardinál Arnošt Harrach r. 1643 o nich už nevěděl).

Soudilo se, že řeholnice odnesly skříňku s pozůstatky ve zmatech a nepokojích po smrti krále Václava v srpnu 1419 na neznámé místo. Klarisky byly od sv. Františka vypuzeny 1. 9. 1419, ale tentýž den je uvedl purkmistr zpět. Definitivně byly vyhnány až v pondělí po sv. Trojici, tj. 3. 6. 1420. Po kratší internaci v dominikánském klášteře sv. Anny odešly do Týnce na panství Žerotínů. Tamní klášter klarisek byl zničen někdy před 23. květnem, když Lounští a Žatečtí táhli na pomoc obležené Praze. V Týnci a ani jinde ostatky asi neuschovály, pak by je později nehledaly. Ohrožené majetky pražských měšťanů a inventáře některých klášterů a kostelů byly v jarních měsících shromažďovány na Pražském hradě. Tam také nebyly v bezpečí, část cenností byla zcizena, část byla odvezena i s klenoty uherským králem Zikmundem po jeho spěšné korunovaci českým králem koncem července.

Klenoty byly na čas uloženy ve Znojmě, které Zikmund považoval za bezpečné město, v r. 1422 byly odvezeny do Vídně. K ochraně tělesné schránky své zakladatelky měl důvod i Rytířský řád křížovníků s červenou hvězdou. Jejich postupně obnovovaný klášter „U paty pražského mostu“ byl vypálen 8. května 1420 a rozptýlení křížovníci hledali útočiště na komendách a špitálech mimo Prahu. S touto možností koresponduje i myšlenka zaznamenaná v období příprav svatořečení před r. 1889, že ostatky mohly být uloženy na probošství sv. Hippolyta Ř. Úvah a tušení týkajících se různých míst bylo v té době více, posoudí je snad až generace příští. Ve vztahu ke Znojmu lze připomenout i starší studii profesora K.u.K. Stephana Haupta „Die selige Agnes“, který hledal Anežčino mauzoleum v gotickém jádru domu č. 6 na Obrokové ulici.

Když se císařovna Marie I. srpna 1581 loučila s Prahou, mohl jí arcibiskup Martin Medek požehnat na cestu již jako držitel pallia, které mu bylo uděleno před několika dny. Přání šťastné cesty bylo namístě, dlouhé putování vedlo přes Vídeň, kde se rozloučila s dcerou Alžbětou a poté do přístavu v Janově. Po dramatické plavbě bylo španělských břehů dosaženo po půli



Relikviář s ostatkem zubu svatě Anežky České v podobě znaku Řádu Křížovníků s červenou hvězdou uchovávaný ve Vídni



Relikviář s ostatkem čelisti svatě Anežky České v pražské katedrále svatého Víta

prosince a Madrid spatřila císařovna s dcerou Markétou počátkem března následujícího roku.

František Ekert neuvedl zdroj své informace, snad pocházel z okruhu členů komise shromažďující r. 1872 podklady pro zahájení procesu blahoslavení. I tak tento údaj pomohl františkánovi P. Šimonu Zuzkovi v Escorialu roku 1952 čelist šťastně vyhledat. V r. 1984 věnoval španělský král Juan Carlos jednu část (poslední zub čelisti) křížovníkům s červenou hvězdou při kostele sv. Karla Boromejského ve Vídni a v r. 1988 druhou část Svatovítské katedrále. Relikvie patronky národa se tak vrátila do Prahy jako předzvěst událostí následujícího roku.

Alžběta Rakouská zemřela 22. ledna 1592 jako členka třetího řádu sv. Františka a její památku připomíná ekumenický lexikon svatých. Klášter klarisek ve Vídni, který založila v letech 1582/3 byl r. 1781 zrušen, majetek byl sepsán v tzv. Velkém inventáři věc.oltářů, soch a relikviářů. Není vyloučen další nález v depozitáři některého vídeňského kostela nebo muzea.

Cesty do zaslíbené země pokoje a štěstí bývají křivolaké a občas i bludné.

*Na základě četné literatury
i osobních vzpomínek připravil*

Libor Slovák

Znojmo, Česká republika

Zemřel významný český zpěvák **KAREL GOTT**

Karel Gott (* 14. 7. 1939 v Plzni, † 1. 10. 2019 v Praze) byl především mimořádně nadaným zpěvákem. Zpíval pop, rock'n'roll, swing, jazz, blues, country, rock, operu, operetu, muzikál, vážnou hudbu, tradicionál, dechovku i lidové písně. Během svého 60tiletého působení vydal 293 sólových alb jak doma, tak i v zahraničí. Zpíval česky, německy, anglicky, italsky a rusky. V letech 1965–2019 bylo prodáno celkem 50 milionů jím nazpívaných zvukových nosičů. Nejprodávanejším albem v SSSR (4,5 milionu zvukových nosičů) byla LP gramofonová deska nazvaná „Karel Gott“, která obsahovala písně zpívané Karlem Gottem v ruštině. Nejprodávanejším albem v Československu byla LP gramofonová deska „Vánoce ve zlaté Praze“ (celkem se jí prodalo doma a v zahraničí více než 1,5 milionu kusů). Tento mimořádný obchodní úspěch učinil z Karla Gotta až dosud nejúspěšnějšího českého interpreta. Krom toho občas působil jako herec a skladatel písní, ve svém volném čase rád maloval obrazy.

V anketě „Zlatý slavík“ a v následující anketě „Český slavík“ získal Karel Gott celkem 42 ocenění. Anketu „Zlatý slavík“ organizoval v letech 1962–1991 časopis „Mladý svět“, po roce 1996 byla tato anketa v česky mluvících zemích obnovena pod názvem „Český slavík“. Karel Gott obdržel také více než 120 televizních ocenění, 8 zlatých gramofonovou desek a 1 diamantovou gramofonovou desku. Opakovaně se umísťoval na prvních příčkách hitparád a prodeje gramofonových desek. Celkem nazpíval 978 písní. V zahraničí Karla Gotta nazývali „Zlatý hlas z Prahy“ nebo „Frank Sinatra Východu“. Doma to byl „Božský Kája“. Karel Gott po celý svůj život spolupracoval s mnoha významnými skladateli a umělci.

Ve svém mládí chtěl být Karel Gott uměleckým malířem. Po ukončení základní školy v Plzni se neúspěšně pokoušel o přijetí ke studiu výtvarného umění v Praze. Když nebyl přijat přihlásil se do národního podniku ČKD Praha, aby se tam vyučil elektromontérem. Během učňovských let se věnoval také druhé svojí lásce – hudbě a zpěvu. V 50. letech 20. století příležitostně vystupoval jako zpěvák-amatér a účastnil se různých pěveckých soutěží. Poprvé na sebe významně upozornil v roce 1957. U pražské hodnotící poroty tehdy sice zcela propadl, ale dostal nabídku na angažmá v pražských tanečních kavárnách s orchestry, mj. s orchestrem Karla Krautgartnera. Vedle svého řádného zaměstnání v n. p. ČKD Praha pak začal profesionálně vystupovat jako zpěvák.

V roce 1958 se Karel Gott přihlásil do soutěže amatérských zpěváků. Tehdy mu hodnotící porota udělila 1. místo. Jeho vystoupení v pražských kavárnách byla pak stále čas-



Karel Gott na hodině zpěvu u prof. Konstantina Karenina
(někdy po roce 1963)

tější. Zpěv Karla Gotta se tímto způsobem dostával do stále častějšího konfliktu s jeho každodenním zaměstnáním. Proto se roku 1960 rozhodl z n. p. ČKD Praha odejít a věnovat se zpěvu profesionálně. Nastoupil na pražskou konzervatoř, kde v letech 1960–1963 studoval operní zpěv u prof. Konstantina Karenina, ukrajinského žáka světznámého ruského pěvce Fjodora Ivanoviče Šaljapina. Ve studiu zpěvu pak pokračoval až do roku 1966 dálkově. Karel Gott u publika zpočátku budil smíšené až kontroverzní pocity, způsobené především jeho tehdy nezvyklým pěveckým projevem. Ten se zcela vymykal zažitým trendům 50. let a začátku let 60. v Československu. Teprve až éra twistu v letech 1962–1964 přinesla do čsl. populární hudby výrazné oživení. Tehdy se začala prosazovat „divadla malých forem“, kolem nichž se rodila moderní česká populární hudba. Hitem roku 1962 se stal duet Karla Gotta s Vlastou Průchovou nazvaný „Až nám bude dvakrát tolik“. Milníkem kariéry Karla Gotta byla nabídka působit v pražském divadle Semafor. Toto pozvání Karlu Gottovi přišlo od Jiřího Suchého a Jiřího Šlitra v roce 1962. Tato dvojice mu napsala píseň „Oči sněhem zaváté“, která se pak dostala na první příčku čsl. hitparád, stala se hitem roku a Karlu Gottovi dopomohla k získání prvního Zlatého slavíka.

Po odchodu ze Semaforu v roce 1965 Karel Gott založil svoji vlastní divadelní scénu s názvem Apollo. Spolupracovníky mu tehdy byli bratři Štáidlové (textař Jiří Štáidl a hudební skladatel Ladislav Štáidl). Karel Gott byl v tomto divadle hlavní hvězdou až do roku 1967, kdy bylo divadlo rozpuštěno. Od té doby ho na všech koncertech doprovázela nově založená „Skupina Ladislava Štáidla“. V roce 1967 Karel Gott vydal singl nazvaný „Trezor“, který se později stal rock'n'rollovým hitem. Na hudebním festivalu „Bratislavská lyra“ získal roku 1966 zlatou „Bratislavskou lyru“ za píseň „Mám rozprávkový dom“.

V těch letech se Karel Gott seznámil s hudebním skladatelem Karlem Svobodou, který pak pro něj napsal několik výrazných písní. Jednou z nich byla píseň „Včelka Mája“, kterou pro stejnojmenný film pro děti Karel Gott nazpíval v češtině a v němčině. Spolu s Karlem Svobodou a bratry Štáidlovými odletěl Karel Gott v roce 1967 na 7 měsíců trvající angažmá do Las Vegas v USA. V roce 1967, když Karel Gott pobýval v USA, se jeho největšímu rivalovi Waldemaru Matuškoví podařilo opět zvítězit v domácí anketě „Zlatý slavík“.

Ze Spojených států amerických se Karel Gott vrátil jako sebevědomý profesionál. Po úspěších v USA, Kanadě, ve východní i západní Evropě, kde mu vyšlo jeho první a hned zlaté album, začal jeho jméno zdobit přívlastek „Zlatý hlas z Prahy“. Ihned po svém návratu domů se pustil do práce také na domácí scéně.

V roce 1968 prezentoval Rakousko na mezinárodní prestižní televizní soutěži „Eurovision Song Contest“ píseň „Tausend Fenster“. Skončil 13. a díky účasti na této soutěži se dostal do povědomí v mnoha zemích a stal se oblíbeným v Rakousku, Německu a Švýcarsku. Tehdy se nastartovala jeho zahraniční kariéra. V tomtéž roce 1968 pro něj Karel Svoboda složil píseň „Lady Carneval“. Ta se stala neúspěšnější písní Karla Gotta. Text této písně byl následně přeložen do 13 jazyků.

V roce 1969 získal bronzovou „Bratislavskou lyru“ za přednesení písně „Hej páni konšelé“. Slova této písně následně kritizoval ve svém projevu Gustáv Husák slovy, že „Karel Gott by chtěl na zemi ráj - žít jako v kapitalismu a pracovat jako v socialismu“. V tomto období pěvecká popularita a oblíbenost Karla Gotta dosáhla mezinárodních rozměrů.

V letech 1971–1972 absolvoval Karel Gott 2 velká turné. První s názvem „Karel Gott '70“ čítalo 22 koncertů. Druhé se nazývalo „Evropské turné“ a mělo 64 koncertů. Zakończeno bylo koncertem v Moskvě. V Československu Karel Gott i nadále sbíral ceny, vyprodával koncerty a pravidelně nahrával alba.

V roce 1977, stejně jako mnoho jiných umělců, Karel Gott podepsal tzv. Antichartu, vládnoucím režimem připravené prohlášení československých umělců. Toto prohlášení mělo název: „Za nové tvůrčí činy ve jménu socialismu a míru“. Smyslem prohlášení bylo odsoudit, zostudit a veřejně se distancovat od „Charty '77“, kterou krátce předtím zveřejnil Václav Havel a jeho stoupenci. Karla Gotta tehdy vybrali a



Karel Gott roku 2002

přemluvili, aby zmíněné prohlášení přečetl na shromáždění československých umělců, které se konalo v Praze, v „Divadle hudby“, dne 4. 2. 1977. Později, po sametové revoluci tuto kauzu Karel Gott vysvětloval tak, že „kdo byl v té době úspěšný a chtěl dál legálně zpívat bez omezení, ten to prostě podepsat musel.“ Ještě téhož roku, 3 měsíce po podpisu Anticharty, dne 3. 5. 1977, byl Karlu Gottovi „stranou a vládou“ propůjčen titul „Zasloužilý umělec“.

V 80. letech pak Karel Gott vystupoval nejen v Československu, ale také v Sovětském svazu. V Evropě zvláště v Německu, v zámoří i v Asii. Svůj repertoár rozšířil od „popu“ přes „lidovky“ až po upravené skladby klasické hudby. Objevil se v několika celovečerních filmech a v krátkých dokumentárních snímcích. V československé televizi se často vysílaly záznamy jeho koncertů nejen z pražské Lucerny, ale i z jiných sálů. Kromě množství alb vydal i vánoční album „Bílé Vánoce“, které navazovalo na jeho starší vánoční album „Vánoce ve zlaté Praze“. Každoročně pořádá několik turné. Počet jeho koncertů se v té době odhadoval na přibližně 360 za rok. Účinkoval v mnoha hudebních pořadcích, kde představoval své písně. V polovině 80. let jeho popularita dosáhla vrcholu. V roce 1985 získal tehdy nejvyšší možné ocenění – titul „Národní umělec“.

V roce 1989, těsně před „sametovou revolucí“, oslavil Karel Gott své 50. narozeniny vyprodaným koncertem v pražské Lucerně. Na koncertu, společně s Karlem Gottem, vystoupily tehdejší hvězdy československé pop music. Ve stejném roce byla rozpuštěna „Skupina Ladislava Štáidla“. Od té doby Karla Gotta doprovázel v roce 1989 založený „Orchestr Karla Gotta“ pod vedením Pavla Větrovce.

V roce 1990 se Karel Gott rozhodl ukončit svoji kariéru. Jako rozloučení uspořádal mamutí turné po sportovních halách v Československu a v Německu. Velký úspěch těchto turné ho však donutil svoje rozhodnutí přehodnotit. V roce 1991 byl uveden do „Síně slávy hudebních cen Anděl“ a v následujícím roce 1992 se jeho album „Když muž se ženou

snídá“ stalo nejprodávanější deskou roku. V obnovené anketě Český slavík“ obsadil v roce 1996 s velkým náskokem opět 1. místo. V roce 1997 se jeho společné album s Lucií Bílou, nazvané „Duety“, stalo nejprodávanějším albem roku. O rok později, v roce 1998, Karel Gott na svůj vánoční koncert do pražské Lucerny pozval jako hosta italského zpěváka Albana Carrisiho. Devadesátá léta zakončil svými koncerty ve Spojených arabských emirátech a v Číně. Také svým vystoupením před 600 miliony diváky Eurovize.

Roku 2000 absolvoval Karel Gott koncert v newyorské „Carnegie Hall“. Tam se podruhé vrátil ještě roku 2005. V roce 2002 se jeho album „Pokaždé“ stalo nejprodávanějším albem roku. V letech 2005, 2008 a 2009 absolvoval 3 česká turné a 2 turné německá. České turné roku 2008 zakončil ve vyprodané „Tipsport aréně“ v Praze. Ještě v roce 2008 Karel Gott získal trojnásobnou platinovou desku Supraphonu za prodej svých alb. O rok později, roku 2009, mu na galakonzert, uspořádaný k jeho 70. narozeninám, přišlo blahopřát do pražské „O₂ arény“ 130 zpěváků a 15 tisíc diváků.

V roce 2010 se vrátil do pražské Lucerny, kde se uskutečnil jeho koncert s operní pěvkyní Evou Urbanovou. Koncert zaznamenala Česká televize a byl vydán na DVD a CD nosičích. V roce 2012 Karel Gott absolvoval turné zakončené ve vyprodané „O₂ aréně“. Tento koncert nahradil tradiční Vánoční koncert. O dva roky později absolvoval další turné pod názvem „Tour 2014“. V roce 2018 absolvoval koncertní šňůru zakončenou vyprodaným koncertem v Bratislavě. Na jaře roku 2019 absolvoval turné, které začalo koncertem v Plzni a vyvrcholilo vyprodanými halami v Brně a v Košicích. Svě mimořádné nadání, preciznost, pracovitost a tvůrčí schopnosti během své kariéry maximálně zúročil. Přitom byl skromný, nezpychnul a nezištně pomáhal druhým lidem. Byl to hodný a sympatický člověk.

V říjnu roku 2015 bylo Karlu Gottovi diagnostikováno zhoubné nádorové onemocnění mízních uzlin. Dne 18. 3. 2016 česká sdělovací média oznámila, že Karel Gott nad rakovinou definitivně zvítězil. V polovině září roku 2019 se však u něho objevila akutní leukémie, kvůli níž zrušil všechna nadcházející vystoupení a zahájil léčbu. Ve věku 80 let Karel Gott zemřel před půlnocí dne 1. 10. 2019. Zemřel doma, v Praze na Bertramce v kruhu své rodiny. Sdělovací média úmrtí Karla Gotta oznámila následujícího dne dopoledne. Vláda České republiky na svém mimořádném zasedání dne 2. 10. 2019 schválila vypravení státního pohřbu s církevním ceremoniálem v pražském chrámu svatého Víta, Václava a Vojtěcha. Den pohřbu Karla Gotta česká vláda prohlásila dnem státního smutku. Rodina Karla Gotta před státním pohřbem dala přednost pohřbu se státními poctami.

*S využitím Wikipedie připravil
Jiří Kachlík
Brno, Česká republika*



Karel Gott koncertem roku 2015



Cena Českého slavíka, kterou Karel Goot obdržel naposledy v roce 2017

ŽIVOT PO SMRTI

Zkušenosti - úvahy - pravdy Boží



Dr. Raymond Moody, americký psycholog

Existuje život po životě?

Smrt je pro většinu lidí děsivá – jednoho dne zemřeme a náš život tak definitivně skončí. Nebo ne? Tato otázka patří mezi největší mystéria naší civilizace a odpověď na ni lidé hledají odpradávná. Dříve věřili tomu, co učilo náboženství, nyní víc naslouchají vědě. I ta dnes uznává, že smrt nemusí být definitivním koncem života. Co však přichází po ní?

„Budte dobrými lidmi, protože pak se nemusíte bát toho, co přijde po smrti!“ To nám říká náboženství. Věda však trvá na svém – smrt je definitivním koncem našeho vědomí i těla, po ní nastává jen nicota. Nám pak nezbyvá než si vybrat, čemu chceme sami věřit. Je ale možné nějak zjistit pravdu? I když jsou někteří lidé přesvědčeni, že existuje možnost kontaktu se záhrobím, pro striktní vědu není tahle oblast bádání dost důvěryhodná. Přesto se ale vědec, který se fenoménem smrti začal zabývat, našel. Je jím Raymond Moody (*1944). A jeho kniha s názvem Život po životě pak v polovině 70. let minulého století způsobila doslova poprask.

Prožitky blízké smrti

Tento americký psycholog totiž místo snahy o kontakt s dušemi zemřelých začal zkoumat zážitky lidí, kteří prožili klinickou smrt, ale přesto se je podařilo zachránit. A díky tomu, že o průběhu jejich fyzického stavu existují přesné záznamy lékařů, šlo o výzkum, který mohli brát vážně i odborníci. Při porovnání desítek a stovek výpovědí navíc Moody dospěl k tak překvapivým závěrům, že se tomuto fenoménu začala věnovat hned řada vědeckých osobností. V roce 1981 pak byla dokonce založena Mezinárodní asociace pro studium blízké smrti (IANDS) a s prožitky blízké smrti, označovanými také anglickou zkratkou NDE, se začali svěřovat nejen pacienti, ale také mnohé známé osobnosti a celebrity.

Setkání se zářivým světlem

Například populární herečka Sharon Stone se v rozhovoru pro jeden časopis vyjádřila, že prožila podivný stav ve chvíli, kdy utrpěla krvácení do mozku. Prý se setkala s bílým světlem daleko od všeho a cítila se obklopena svými blízkými. Podobný zážitek vyprávěl i další známý herec, Kanadčan Donald Sutherland. Ke své smrti se přiblížil v roce 1979, když onemocněl meningitidou. Byl tehdy přesvědčený, že už mu není pomoci. Později ale vyprávěl, že si pamatuje, jak opustil své tělo a všechno utrpení i bolest náhle zmizely. Jako mnozí další prý letěl tunelem světla. Lékaři mu pak potvrdili, že byl v té době asi minutu mrtvý. Pokud si myslíte, že se s podobnými historkami snaží celebrity jen zviditelnit, můžeme vás seznámit se svědectvími některých obyčejných pacientů. Některá se racionálnímu vysvětlení opravdu vzpírají.

Oběť vážné havárie

Pro opravdu zvláštní zážitky nemusíme chodit daleko. Jeden takový popsal médiím například lékař Jiří Staňa z Jeseníku, který dlouhou dobu pracoval pro záchrannou službu. Jednou zasahoval u havárie a z vraku spolu s hasiči vytáhli asi dvacetiletou dívku, která nejevila známky života. I s jejím spouštěčem ji tedy naložili do sanitky a snažili se přivést ji zpět k životu. Oba pacienty pak předali v nemocnici. „Asi po měsíci mě na špitální chodbě najednou pozdravila krásná dívka v županu. Vůbec jsem ji nepoznával. Připomněla mi, že jsem ji před měsícem vezl v sanitě, a řekla, jak ji dělalo dobře, když jsem ji při tom držel za ruku. Oponoval jsem, že přece byla v bezvědomí, ale ona pokračovala dál. Řekla, že si pamatuje, jak můj kolega při průzkumu nehody nejdříve navrhl, abychom ji nechali na místě, protože je mrtvá. Vysvětlovala mi, že mu hrozně chtěla říct, že není mrtvá, ale nešlo to,“ vyprávěl později lékař.

Mimo své tělo

Když tohle lékař vyslechl, nejdříve se zděsil, protože si myslel, že to musel být naprosto příšerný pocit. Jeho pacientce to ale prý naopak přišlo k smíchu. Tvrdila mu, že ji v tu chvíli nic nebolelo, neměla žádné potíže a celou situaci sledovala asi ze třímetrové výšky... Podobný zážitek, kdy vědomí dokáže opustit své tělo, popisoval ve svém svědectví i muž z Třebíčka, který při skoku do vody utrpěl poranění páteře a bezmocný se začal topit. „Byl jsem někde mimo a viděl své mrtvé tělo, jak leží na dně řeky. Vůbec jsem ale nerozuměl tomu, proč nejsem mrtvý. Vzápětí jsem začal klesat jakýmsi černým prostorem, aniž bych to chtěl nebo jakkoliv ovládal, a pak jsem se ocitl v růžovožlutém prostoru. Věděl jsem, že tady jsem už byl a že tu jsem doma. Byl to krásný pocit a cítil jsem se spokojeně,“ vyprávěl s tím, že slovy to lépe popsat nedokáže.

Tisíce podobných svědectví

Zvláštností, která výzkum těchto hraničních lidských zkušeností provází, je, že sdělení mnoha tisíců jedinců z různých částí světa se sice v drobných detailech liší, ale až obdivuhodně se shodují v líčení stěžejních vjemů provázejících odchod ze života. A jaké tedy okolnosti klinickou smrt provázejí z pohledu umírajícího? Často se podle svědectví objevuje právě onen efekt, kdy člověk vidí své nehybné tělo například na místě nehody nebo na operačním sále seshora. Pokud se však snaží s lidmi ve svém okolí komunikovat, nikdo na to nereaguje. Někteří tvrdí, že byli schopni procházet pevnými materiály (třeba zdi) či se jinak přemisťovat podle své libosti. Člověk má prý přitom pocit absolutního klidu a nevnímá žádnou bolest. Většině lidí se v těchto okamžicích také zdá, že mají jakési duchovní tělo, které je obvykle obklopeno září, zatímco jejich fyzické tělo leží někde jinde. Procházejí pak tunelem, na jehož konci je jasné bílé světlo, a tento tunel ústí na obtížně popsatelná místa. Právě to nás přivádí k další vzrušující otázce: Pokud tedy není smrt definitivním koncem, co přichází po ní?

Lenka Kospertová

<https://enigmaplus.cz/prozitky-blizke-smrti-existuje-zivot-po-zivote/>

Dokázáno! Život po smrti existuje

Němečtí vědci přinesli jasný důkaz o životě po smrti a odpověděli tak na jednu z největších otázek historie lidstva.

Lidé mají od nepaměti strach ze smrti a z toho co po ní přijde nebo nepřijde. Vědci si nad tím "lámali hlavu" dlouhá léta, až dosud. Různá náboženství hovoří o životě po smrti běžně. Smrt vysvětlují jako přechod do jiného stavu bytí. Tělo umírá a jeho duše pokračuje dál. Podle některých jde člověk před soud Nejvyššího, podle dalších po smrti nic neexistuje, podle jiných jde o koloběh života, který má přinášet nabírání zkušeností a duchovní růst v každém novém životě. Život po smrti či reinkarnaci si každý vysvětluje po svém. Ať jsou však názory lidí jakékoliv, němečtí vědci přišli s důkazy. Důkazy o životě po smrti si každý vysvětluje po svém a nejednou se o tom vedou velké bouřlivé diskuse. Podívejme se však jako dopadlo vědecké dokazování na vzorku 944 dobrovolníků po dobu 4 let.

Tým psychologů a lékařů z Technické Univerzity v Berlíně prokázal v roce 2015 pomocí klinického sledování, existenci života po smrti. Na uvedení dobrovolníků do stavu klinické smrti byla použita směs léků včetně adrenalinu a di-methyl triptaminu určených k tomu, aby tělo přežilo klinickou smrt a proces ožívání bez poškození. Tělo dobrovolníků bylo následně uvedeno do kómatického stavu další směsí léků, které musely být filtrovány ozonem (nacházejícím se v krvi každého dobrovolníka) během procesu ožívání, po 18 minutách klinické smrti.

Tým vědců v čele s doktorem Berthold Ackermann sledoval a následně sestavil svědectví všech dobrovolníků. Všichni do jednoho měli nějaké vzpomínky na období v čase klinické smrti. Zážitky se různily, ale v podstatě je většina měla podob-

né. Nejvíce společných zážitků bylo odloučení od těla, pocity levitace, dokonalé harmonie a odpojení se, úplný klid, bezpečí, teplo a v neposlední řadě přítomnost slovy těžko popsatelného světla. Zveřejnění výsledků podle vědců rozvíří jistě velké diskuse. Důležité je podotknout i fakt, že dobrovolníci byli různých vyznání včetně křesťanů, muslimů, židů, hinduistů a ateistů. Víra tedy neměla žádný vliv na výsledky.

Podle Ackermanna výsledky ovlivní mnoho lidí, ale zároveň je rád, že se podařilo z pohledu vědy odpovědět na jednu z největších otázek lidského bytí. Na závěr Ackermann dodal - "Ano, život po smrti existuje a vypadá to tak, že to platí pro každého".

Zdroj: worldnewsdailyreport.com

<https://pc.zoznam.sk/novinka/dokazane-zivot-po-smrti-existuje>

Je nějaký život po smrti?

K této otázce Bible ve Starém zákoně říká: „Člověk narozený z ženy má krátký věk, avšak nepokoje do sytosti. Jako květ vzejde a zvadne, prchá jako stín a neobstojí ... Kdyby mohl ožít muž, jenž zemřel ...“ (Job 14:1-2,14).

Jako Job, tak i každý z nás si už někdy asi položil tuto otázku. Co přesně se s námi stane po smrti? Přestaneme jednoduše existovat? Je život otáčejícími se dveřmi odchodů a příchodů na svět, abychom dosáhli osobní dokonalosti? Jdou všichni na totéž místo, anebo jdeme každý jinam? Je skutečně nebe a peklo, nebo je to jenom rozpoložení naší mysli?

Bible nám říká, že nejenom existuje život po smrti, ale že věčný život je tak úžasný, že „co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.“ (1. Korintským 2:9). Ježíš Kristus, ztělesněný Bůh, přišel na zem, aby nám daroval věčný život. „Jenže On byl prokán za naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni.“ (1. Izajáš 53:5).

Ježíš na sebe vzal trest, který si každý z nás zasloužil a obětoval svůj život. Za tři dny zvítězil nad smrtí tím, že vstal z hrobu. Zůstal na zemi ještě čtyřicet dnů a stovky lidí Ho vidělo před tím, než odešel do svého věčného domova v nebesích. Římanům 4:25 říká: „Jenž byl vydán pro naše přestoupení a vzkříšen pro naše ospravedlnění.“

Kristovo vzkříšení je dobře doložená událost. Apoštol Pavel vyzval lidi, ať zkoumají očitě svědky, jestli je tato událost pravdivá, a nikdo nebyl schopen vyvrátit tuto skutečnost. Vzkříšení je základní kámen křesťanské víry, neboť Kristus byl vzkříšen z mrtvých. Z toho důvodu my tedy také můžeme mít víru, že budeme vzkříšeni.

Pavel napomínal některé křesťany, kteří tomu nevěřili: „Když se tedy zvěstuje o Kristu, že byl vzkříšen, jak mohou někteří mezi vámi říkat, že není zmrtvýchvstání? Není-li mrtvýchvstání, pak nebyl vzkříšen ani Kristus.“ (1. Korintským 15:12-13)

Kristus byl první z obrovského množství těch, kteří budou vzkříšeni. Fyzická smrt přišla skrze jednoho člověka, Adama, kterého potomci jsme i my. Ale všichni, kteří byli adoptováni do Boží rodiny skrze víru v Ježíše Krista, obdrží nový život. (1. Korintským 15:20-22) Bůh, který vzkřísil Ježíše, vzkřísí i nás. (1. Korintským 6:14)

I když nakonec budeme všichni vzkříšeni, ne všichni půjdeme do nebe. Každý člověk musí udělat rozhodnutí v tomto životě,

kde chce trávit věčnost. Bible říká, že je nám dáno jednou umřít, a pak přijde soud (Židům 9:27). Ti, kteří byli ospravedlněni, budou věčně žít v nebi, ale nevěřící budou potrestáni věčným trestem v pekle. (Matouš 25:46)

Peklo, tak jako nebe, není jenom forma existence, ale doslova skutečné místo. Je to místo, kde bezbožní lidé budou zakoušet nekonečný Boží hněv. Budou prožívat emocionální, mentální i fyzické utrpení, vědomě budou zakoušet hanbu, lítost a nenávisť.

Peklo je popsáno jako bezdná propast (Lukáš 8:31, Zjevení 9:1), ohnivé jezero hořící sírou, kde ve dne i v noci budou lidé trpět navěky (Zjevení 20:10). V pekle bude pláč a skřípání zubů v hlubokém neštěstí a hněvu (Matouš 13:42). Je to místo, kde „červ neumírá a oheň nehasne.“ (Marek 9:48). Bůh si nelíbí ve smrti bezbožníků, ale přeje si, aby se odvrátili od svých bezbožných cest, aby mohli žít (Ezechiel 33:11). Nebude si však vynucovat naše podřízení se; jestli se rozhodneme, že Ho zavrhneme, nemá jinou možnost, než nám dopřát to, co jsme chtěli – život v odloučení od Něho.

Život na zemi je zkouška – příprava na to, co přijde. Pro věřící to bude věčný život v bezprostřední blízkosti Boha. Jak jsme tedy ospravedlněni a uschopněni k tomu, abychom přijali věčný život? Je jenom jediná cesta – skrze víru a důvěru v Božího Syna, Ježíše Krista. Ježíš řekl: „Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky.“ (Jan 11:25-26).

Dar věčného života se zdarma nabízí všem, „Kdo věří v Syna, má život věčný. Kdo Syna odmítá, neužije život, ale hněv Boží na něm zůstává.“ (Jan 3:36). Po smrti již nebudeme mít příležitost kát se z našich hříchů, protože, když uvidíme Boha tvář v tvář, nebudeme mít jinou možnost, než v Něj uvěřit. On ale chce, abychom k Němu přišli ve víře a v lásce teď. Jestli přijmeme smrt Ježíše Krista jako obět' za náš hřích, kterým je vzpoura proti Bohu, máme zaručený nejenom smysluplný život tady na zemi, ale i věčný život v přítomnosti Kristově.

Jestli chceš přijmout Ježíše Krista jako svého Spasitele, je tady krátká modlitba, kterou se můžeš modlit. Tato modlitba je jednoduchý způsob, jak vyjádřit svou víru v Boha a poděkovat Mu za darované odpuštění. „Bože, vím, že jsem zhřešil proti Tobě a zasluhuji trest. Ježíš Kristus však vzal na sebe trest, který jsem si zasloužil já, abych skrze víru získal odpuštění. Odvracím se od svého hříchu a vkládám svou důvěru v Tebe, že mě spíšeš. Děkuji Ti za Tvou úžasnou milost a odpuštění. Amen.“

Pohled křesťanských církví podle:

<https://www.gotquestions.org/Cesky/Zivot-po-smrti.html>

Věřím ve vzkříšení těla a v život věčný

Ve vyznání víry se modlíme a

Katechismus katolické církve nás učí:

„Tělo je stěžejním bodem spásy.“ Věříme v Boha, který je Stvořitelem těla; věříme ve Slovo, které se stalo tělem, aby vykoupilo tělo; věříme ve vzkříšení těla, dovršení stvoření a vykoupení těla. KKC 1015

Při smrti se duše odděluje od těla, ale při vzkříšení Bůh navrátí našemu proměněnému tělu nepomíjející život tím, že je spojí s naší duší. Jako Kristus je vzkříšen a žije navěky, tak i my všichni vstaneme z mrtvých v poslední den. KKC 1016

„Věříme v opravdové vzkříšení toho těla, které máme nyní.“ Nicméně zatímco se zasévá do hrobu tělo pomíjející, vstává z mrtvých tělo nepomíjející, „tělo zduchovnělé“ (1 Kor 15,44). KKC 1017

Následkem prvotního hříchu člověk musí podstoupit „tělesnou smrt, které by byl ušetřen, kdyby nebyl zhřešil“. KKC 1018

Ježíš, Boží Syn, dobrovolně za nás podstoupil smrt úkonem naprostého a svobodného podrobení se vůli Boha, našeho Otce. Svou smrtí přemohl smrt, a tak otevřel všem lidem možnost ke spáse. KKC 1019

Každý člověk dostává ve své nesmrtelné duši svou věčnou odplatu hned po své smrti, při soukromém soudu, od Krista, soudce živých i mrtvých. KKC 1051

„Věříme, že duše všech, kteří umírají v Kristově milosti ... tvoří Boží lid za hranicemi smrti, která bude s konečnou platností přemožena v den vzkříšení, kdy budou tyto duše spojeny s vlastními těly.“ KKC 1052

„Věříme, že množství duší, shromážděné kolem Ježíše a Marie v ráji, tvoří nebeskou církev, kde tyto duše ve věčné blaženosti vidí Boha tak, jak je, a kde v různém stupni a různým způsobem se podílejí spolu se svatými anděly na božské vládě příslušející Kristu ve slávě, přimlouvají se za nás a pomáhají nám v našich slabostech svou bratrskou péčí.“ KKC 1053

Ti, kteří umírají v Boží milosti a přátelství, ale nejsou dokonale očištěni, i když jsou si jisti svou věčnou spásou, jsou po smrti podrobeni očišťování, aby dosáhli svatosti, která je nutná pro vstup do Boží radosti. KKC 1054

Církev na základě „společenství svatých“ doporučuje zesnulé Božimu milosrdenství, přimlouvá se za ně, zvláště však za ně přináší eucharistickou obět'. KKC 1055

Církev podle Kristova příkladu varuje věřící před „smutnou a trýznivou skutečností věčné smrti“, nazývanou také „peklem“. KKC 1056

Hlavním pekelným trestem je věčné odloučení od Boha; člověk může mít jen v Bohu život a štěstí, pro které byl stvořen a po nichž touží. KKC 1057

Církev se modlí, aby se nikdo neztratil: „Pane, nedopusť, abych se kdy odloučil od tebe.“ Je-li pravda, že se nikdo sám nemůže spasit, je také pravda, že Bůh „chce, aby se všichni lidé zachránili“ (1 Tim 2,4), a že u něho „je možné všechno“ (Mt 19,26). KKC 1058

„Svatá římská církev věří a pevně vyznává, že v den posledního soudu se všichni lidé objeví se svými těly před Kristovým soudem, aby vydali počet ze svých skutků.“ KKC 1059

Na konci časů dosáhne Boží království své plnosti. Pak budou spravedliví kralovat s Kristem na věky, oslaveni v těle i v duši, a i sám hmotný vesmír bude proměněn. Bůh pak bude „všechno ve všem“ (1 Kor 15,28), ve věčném životě. KKC 1060

Podle Katechismu katolické církve
<http://www.katechismus.cz/>

DĚTEM DUŠIČKY

2. listopadu

Památka na všechny zemřelé

Slovo smrt je pro většinu lidí nepříjemné, nemluvíme o ní rádi, někomu i nahání strach, protože nám nenávratně bere člověka, kterého máme rádi. Je hodně bolestné a těžké, když z našeho života odejde někdo blízký - prožíváme pak smutek, bolest, osamělost, možná i zlost, že se něco takového stalo.

1.

V takové situaci může být těžké si uvědomit, že náš život smrtí nekončí, ale pokračuje u Boha. Ale je to moc důležité. Přestože o tom, jak vypadá Boží království, toho mnoho nevíme, z Ježíšových slov máme jistotu, že existuje.

Možná tě někdy napadá otázka, jak to asi v nebi vypadá, kam se všichni ti svatí vejdou, co tam dělají, někoho možná i napadne, jestli v nebi není nuda, třeba bez oblíbených hraček, počítače, knížek apod. Pro nás lidi je to velké tajemství, jak takové setkání a život s Bohem v nebi vypadá. Bůh nám ale skrze Ježíše slibuje, že je opravdu na co se těšit.

Vzpomeň si, jak je příjemné, když víš, že tě má někdo rád, když tě někdo obejmě nebo když máš z něčeho velikou radost. A představ si, že nic z toho se nedá srovnat s tím, co Bůh připraví pro ty, kdo ho mají už tady na zemi rádi a věří mu. Nesrovnatelnost lidské a Boží lásky by se dala ukázat třeba na situaci, když děláš zrcátkem sluneční prasátka na zed'. I kdyby sis vzal/a zrcadlo větší než jsi sám/sama, bude sluneční odraz jen nepatrnou tečkou oproti tomu, jak obrovské je slunce. Podobně my, i když druhé máme sebevíc rádi, jsme jen nepatrná zrcátka oproti tomu, jak nás miluje Bůh.

4.

2. listopadu nejen vzpomínáme na zemřelé, chodíme jim na hřbitov rozsvěcet svíčky, ale také se za ně

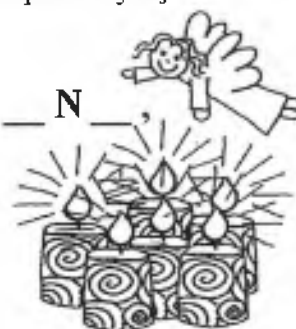
(seřaď písmenka za sebou podle tvaru okrajů jako puzzle)

Naše modlitby mohou posloužit těm, kdo nežili v úplném přátelství s Ježíšem a jejich duše se pro Boží království musí očistit a uzdravit. Pokud znáš modlitbu za zemřelé, bude pro tebe hračkou správně doplnit chybějící písmena. Pokud ji neznáš, jistě to zvládneš také, jen to asi půjde pomaleji.

ODPO ___ NUTÍ VĚČNÉ D ___ ZEM ___ LÝM, P ___ N ___

A SV ___ TL ___ VĚ ___ NÉ AŽ JIM SV ___ TÍ,

A ___ ODPO ___ Í ___ JÍ V P ___ KO ___ I A ___ N



Český právník Vám radí (1)

1. Plánuji prodat manželovi své dcery id. ¼ nemovitosti, kterou vlastním v České republice. Doslechla jsem se ale, že je od 1. 1. 2018 v České republice opět zavedeno předkupní právo mezi spoluvlastníky. Budu tak tedy moci učinit nebo budu muset svůj podíl nejdříve nabídnout ostatním vlastníkům? Jak mám postupovat, na koho se mohu obrátit?

Ano, je pravdou, že od roku 2018 bude opět zavedeno předkupní právo spoluvlastníků. To by znamenalo, že nejdříve se musí spoluvlastník obrátit s nabídkou odkupu na spoluvlastníky nemovitosti, a to za cenu, za kterou chcete nemovitost prodávat a pokud by tak neučinil, hrozilo by, že se bude spoluvlastník domáhat u soudu, aby mu nabídl svůj podíl k prodeji. Ale převod nemovitosti ve spoluvlastnictví, a to úplatný i bezúplatný, osobě blízké, kterou v tomto případě Váš zeť je, představuje výjimkou z tohoto pravidla, takže ani po 1.1.2018 Vám převodu na jeho osobu nebude nic bránit.

2. Chtěl bych odkoupit podíl osoby, se kterou mám v České republice ve spoluvlastnictví nemovitost. Jak zjistím cenu jejího podílu? Jak mohu postupovat, pokud by osoba nesouhlasila s prodejem? Není totiž možno danou nemovitost spravovat ve chvíli, kdy o ní máme odlišné představu o opravách a investicích. Na koho se mohu v této věci obrátit?

Můžete se obrátit jak na odborníka v České republice v oblasti realit, který Vám vypracuje odborné posouzení ceny, či si nechat vypracovat znalecký posudek ceny obvyklé v místě a čase soudním znalce v oboru oceňován nemovitostí. Jako spoluvlastník části nemovitost můžete druhého spoluvlastníka vyzvat k prodeji jeho spoluvlastnického podílu za odpovídající cenu. Jednání se státními institucemi jsou ale zpravidla velmi zdlouhavá, protože rozhodnutí o prodeji majetku, který je ve vlastnictví státu, podléhá složitému schvalovacímu procesu. I zde je proto vhodné obrátit se na odborníka, který působí přímo v České republice a zná jakým způsobem postupovat.

Nebude-li spoluvlastník s prodejem svého podílu Vám souhlasit, můžete se obrátit na soud s žalobou na zrušení a vypořádání spoluvlastnictví. I tyto soudní spory jsou zpravidla vedeny několik let a zahrnují otázku vypořádání investic, předkládání posudků atp. I v těchto sporech je proto vhodné být zastoupen advokátem.

3. Při návštěvě České republiky jsem zjistil, že na mém pozemku stojí stavba třetí osoby, k jejíž výstavbě jsem nedal souhlas. Jak mám v takovém případě postupovat?

Stavba může být na pozemku z několika různých důvodů: Dříve neplatila zásada, že stavba je součástí pozemku, a proto bylo možné převádět zvlášť pozemek a zvlášť stavbu. Tak tomu dnes není.

Na pozemku tedy může stát tzv. oprávněná stavba; tedy stavba, která byla postavena se souhlasem vlastníka – je možné, že ho dal někdo z Vašich předků. Jako vlastník pozemku máte nárok vybírat za pozemek pod stavbou nájem. Dále Vám vzniklo tzv. předkupní právo ke stavbě a majitel stavby má předkupní právo k pozemku pod stavbou. Je to proto, že od roku 2014 byla do českého právního řádu opět zavedena zásada, že stavba je součástí pozemku.

Pokud se jedná o stavbu neoprávněnou, je třeba zde rozlišovat mezi stavbami postavenými do roku 2013 a stavbami postavenými od roku 2014. S ohledem na historii našeho státu není zcela výjimkou, že je na pozemku postavena stavba bez souhlasu vlastníka. Jejího odstranění je třeba se vždy domáhat u soudu, protože vlastník stavby zpravidla stavbu odstranit nechce a tvrdí, že jde o stavbu oprávněnou. I tyto soudní spory jsou časově náročné a nelze vyloučit, že potrvají i několik let. Ne vždy Vám však soud vyhoví.

Od roku 2014 je možné zřídit na pozemku stavbu, aniž by se stala součástí pozemku, na základě smlouvy o právu stavby. Jedná se o relativně složitou smlouvu, ve které je třeba pamatovat na mnoho aspektů, a proto určitě nedoporučujeme napsat takovou smlouvu bez účasti odborníka.

V každém případě je ale dobré obrátit se na odbornou právní pomoc, která Vám situaci co nejvíce zpřehlední a provede majetkoprávní analýzu Vašeho případu.

JUDr. Jaroslav Horký
Sokolovská 6/85,
18600 Praha - Kalín

Tel. +420221719041,
Fax. +420221719059
Mob. +420602205400

jhorky@ak-hp.cz
www.ak-hp.cz

Saint Thomas Aquinas: Whom Catholics Seek for Answers

The philosophy of Thomas Aquinas has had a colossal influence on Christian theology in the Roman Catholic Church and on Western philosophy in general. His most important work is the *Summa Theologiae* in which he expounds his systematic theology of the "quinquae-viae", the five proofs of the existence of God. Like most saints, his road to truth was filled with obstacles but through the grace of God, he persevered leaving us with the invaluable *Summa*.

Thomas Aquinas was born in 1225/26 in the Kingdom of Sicily, which is now known as the Lazio region of Italy. Born into a noble family, his father Landulph was the Count of Aquino, and his mother Theodora, the Countess of Teano. As a young boy, Thomas was sent to study at Monte Cassino, the abbey founded by St. Benedict. His parents had hopes that Thomas would become a monk and later the abbot of the monastery. Due to Thomas' superior intellect, the monks recommended his father place him in a university. At the University of Naples, he learned philosophy and rhetoric. Thomas always took great care in maintaining his high morals. By 1243, Thomas abandoned his family's plans for him and joined the Dominicans, much to his mother's dismay. The Dominicans along with the Franciscans were the poorest of the religious orders at the time. They were paupers who to survive had to beg for food. For the young noble to join such an order, instead of the prominent Benedictines, was a dishonor to the family from Aquino. When Thomas left for the University of Paris to earn his theological master's degree with the Dominicans, he was kidnapped on the order of his mother who kept him under house arrest for approximately a year. Later, trying to break Thomas' resolve, his brothers



Saint Thomas Aquinas

hired a prostitute and sent her into his room to seduce him. Instead of succumbing to impurity, Thomas drove her out of the room with a hot iron from the fireplace. After slamming the door, Thomas inscribed the sign of the cross on the door with the red-hot brand. He then fell to his knees with tears of thanksgiving and prayed to be preserved in his chastity, purity, and intention to live the religious life. When Theodora realized she could not sway her son, she tried to preserve the family name by arranging for his escape through a window. She believed a secret escape was better than appearing to accept his decision. After his "escape", Thomas traveled to Rome and received the Pope's blessing upon his vocation which would soon take him to Paris to study with the theologian later canonized as Saint Albert the Great.

In his early twenties, Thomas taught at the university of Cologne. During 1248, he published his first commentaries on the pre-Christian Greek philosopher Aristotle, whose perception on nature, logic, and metaphysics would instruct Thomas' approach to Catholic theology. Thomas' best-known achievements though are his works on theology. These include the *Summa Contra Gentiles*, the *Compendium Theologiae*, and the great *Summa Theologiae* – which was placed on the altar along with the Bible at the 16th century Council of Trent for easy reference during discussions.

In December 1273 Thomas had a mystical experience in which he proclaimed that he could write no more, leaving the *Summa Theologiae* unfinished. Soon after, nearing death, Thomas made a final confession and requested for the Eucharist to be brought to him. In its presence, he declared: "I adore you, my God and my Redeemer ... for whose honor I have studied, labored, preached, and taught. I hope I have never advanced any tenet as your word, which I had not learned from you," he told God, before making his last communion. "If through ignorance I have done otherwise, I revoke everything of that kind, and submit all my writings to the judgment of the holy Roman Church."

St. Thomas Aquinas died on March 7, 1274. He was canonized in 1323, and made a Doctor of the Church in 1567. His *Summa Theologiae*, a five volume text written between 1225-74 AD, remains the principal doctrinal synthesis in Catholic theology and a must read for all Catholics.

By Jana Krcek

Christ's Heart is Full of Healing for All of Us

We have heard the reaction of the dining companions of Simon the Pharisee: "Who is this, who even forgives sins?" (Lk 7:49).

Jesus has just made a scandalous gesture. A woman of the city, known by all as a sinner, entered Simon's house, stooped at Jesus' feet and anointed them with fragrant oil.

All those who were there at the table were whispering: if Jesus is a prophet, He should not accept such gestures from a woman like that. Those poor women, who served only to be met in secret, even by leaders, or to be stoned.

According to the mentality of the time, there must be a clear division between saint and sinner, between pure and impure.

But Jesus' attitude is different. From the beginning of His ministry in Galilee, He approaches lepers, the demon-possessed, all the sick and the marginalized.

Conduct of the kind was not at all customary, such that Jesus' compassion for the excluded, the "untouchable," will be one of the things that upsets His contemporaries the most.

Wherever there is a person who suffers, Jesus takes on their burden, and that suffering becomes His own.

Jesus does not preach that the condition of suffering must be borne with heroism, in the manner of stoic philo-

sophers. Jesus shares human pain and, when He comes across it, that attitude which characterizes Christianity - mercy - gushes forth from His heart.

Jesus feels mercy in the face of human suffering; Jesus' heart is merciful. Jesus feels compassion.

Literally: Jesus feels His heart tremble.

Many times in the Gospel we meet with this type of reaction. Christ's heart embodies and reveals the heart of God, who, wherever there is a man or woman suffering, wishes healing, liberation, full life for him or her.

This is why Jesus opens His arms to sinners. ...At times we forget that for Jesus it is not a matter of easy, low-cost love.

The Gospels reveal the first negative reactions toward Jesus precisely when He forgives a man's sins (see Mk 2:1-12). It is a man who is suffering doubly because he cannot walk and because he feels "inadequate."

And Jesus understands that the second pain is greater than the first, to the extent that He greets him immediately with a message of liberation: "My son, your sins are forgiven" (v. 5). He frees that oppressive sense of feeling inadequate....

We who are accustomed to experiencing the forgiveness of sins, perhaps

at too "low" a "cost," must at times remind ourselves of how high a price God's love for us has cost. Each of us has cost a great deal: Jesus' life!

He would have offered it even for just one of us.... The Son of God goes to the cross above all because He forgives sins, because He wants the total, definitive liberation of man's heart....

Because He does not accept that the human being exhausts His entire existence with this indelible "tattoo," with the thought of not being able to be welcomed by the merciful heart of God. And with these sentiments Jesus goes to encounter sinners, which we all are.

It does us good to consider that God did not choose people who never make mistakes as the first dough to shape His Church. The Church is a people of sinners who feel the mercy and forgiveness of God....

Brothers and sisters, we are all poor sinners, in need of God's mercy which has the power to transform us and to give us back hope, and to do this every day. And He does! And to the people who understand this fundamental truth, God gives the most beautiful mission in the world, namely, love for brothers and sisters, and the message of a mercy which He does not deny anyone. And this is our hope.

By Pope Francis

Záhadné těleso nad Českomoravskou vysočinou před 400 roky

Dne 11. června 1619 se nad Českomoravskou vysočinou odehrála mimořádná událost. Dobová zpráva Václava Zelechovského ji zaznamenala následujícími slovy:

„Nejdříve se ukázal nevelký oblak či mračno veliké jako zámecký stůl nebo mlýnské kolo. V tom kole bylo možné vidět jakési šermování a vzájemné zápasení. Jiní svědci této události viděli nejprve těleso veliké jako selská vrata, na tom tělese nakreslený veliký erb a písmena, které nikdo neuměl přečíst. To těleso pak zmizelo a bylo možné vidět jakési velké krvavé kolo, v němž bylo možné rozeznat 3 krvavé kříže, které spolu šermovaly, jakoby spolu zápasily. Ty pak rovněž zmizely. Jiní svědkové, kteří byli toho času na horách, viděli z onoho nevelkého mračna vycházet dým, jako když veliké vojsko střílí proti jinému vojsku. Přitom prý bylo slyšet rytmus bubnování. Lidé na polích se děsili, že brzy vypukne vojna. Báli se, že je postihne ruka rozhněvaného Pána Boha.“

My dnes víme, že v roce následujícím, dne 8. listopadu 1620, došlo k bitvě na Bílé Hoře u Prahy. A také víme, že touto bitvou začala pro obyvatele téměř celé Evropy nešťastná a velmi zhoubná třicetiletá válka.



Tabulka s obrázkem a s textem, připevněná na kmen starého stromu v obci Odranec u Nového Města na Moravě. Připomíná dopad jednoho ze 3 kusů meteoritu

Na zem během popisované události dopadly 3 kusy záhadného tělesa. Jenom 2 z nich byly nalezeny. Šlo o kovové objekty znějící jako zvonovina, mohlo tedy jít o explozi a dopad meteoritu. Jedním z míst, kam část meteoritu dopadla, byla obec Odranec na novoměstsku. Ovšem na městečko Jimramov se prý snesl déšť střelného prachu, který podle mnoha svědectví hořel teprve až těsně před dopadem na zem. Jenže meteorit, který se dostane do zemské atmosféry, se třením o ni velmi brzy ohřeje na vysokou teplotu. Vše, co může shořet, shoří na začátku průletu meteoritu zemskou atmosférou. Nikoliv až na zemi nebo v její blízkosti, jak se to mělo stát v Jimramově!

101 roků po této podivné události, na trase letu a dopadu záhadného tělesa, začala na Zelené hoře u Žďáru nad Sázavou stavba poutního kostela zasvěceného sv. Janu Nepomuckému. A to i přesto, že sv. Jan Nepomucký ještě za svatého prohlášen nebyl - tehdy byl teprve blahoslaveným. Základní kámen

stavby kostela byl položen dne 16. 5. 1720, řádně dokončená stavba kostela byla vysvěcena dne 27. 9. 1722. Podle pověstí kostel pod sebou ukrývá třetí, dosud nenalezenou část na zem spadlého vesmírného tělesa. Pro všechny poutníky, věřící i nevěřící, je kostel na Zelené hoře zdrojem posilující božské energie.

Poutní kostel sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře u města Žďár nad Sázavou patří mezi nejvýznamnější stavby barokní gotiky architekta Jana Blažeje Santiniho-Aichela. Před 25 lety, roku 1994, byl zařazen na Seznam světových kulturních a přírodních památek UNESCO. Stojí na Moravě, v katastrálním území Zámek Žďár, nedaleko zemské hranice s bratrskými Čechami.

*S využitím práce J. Mareše
připravil Jiří Kachlík
Brno, Česká republika*



Meteorit (siderit, starší český název tohoto materiálu je ocelek)

*Foto na zadní straně:
Areál kostela sv. Jana Nepomuckého
na Zelené hoře u Žďáru nad Sázavou*

